

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἰωνόμοι ἀποστέλλονται ἀπ' ὀφείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ γαστρονομισμάτων

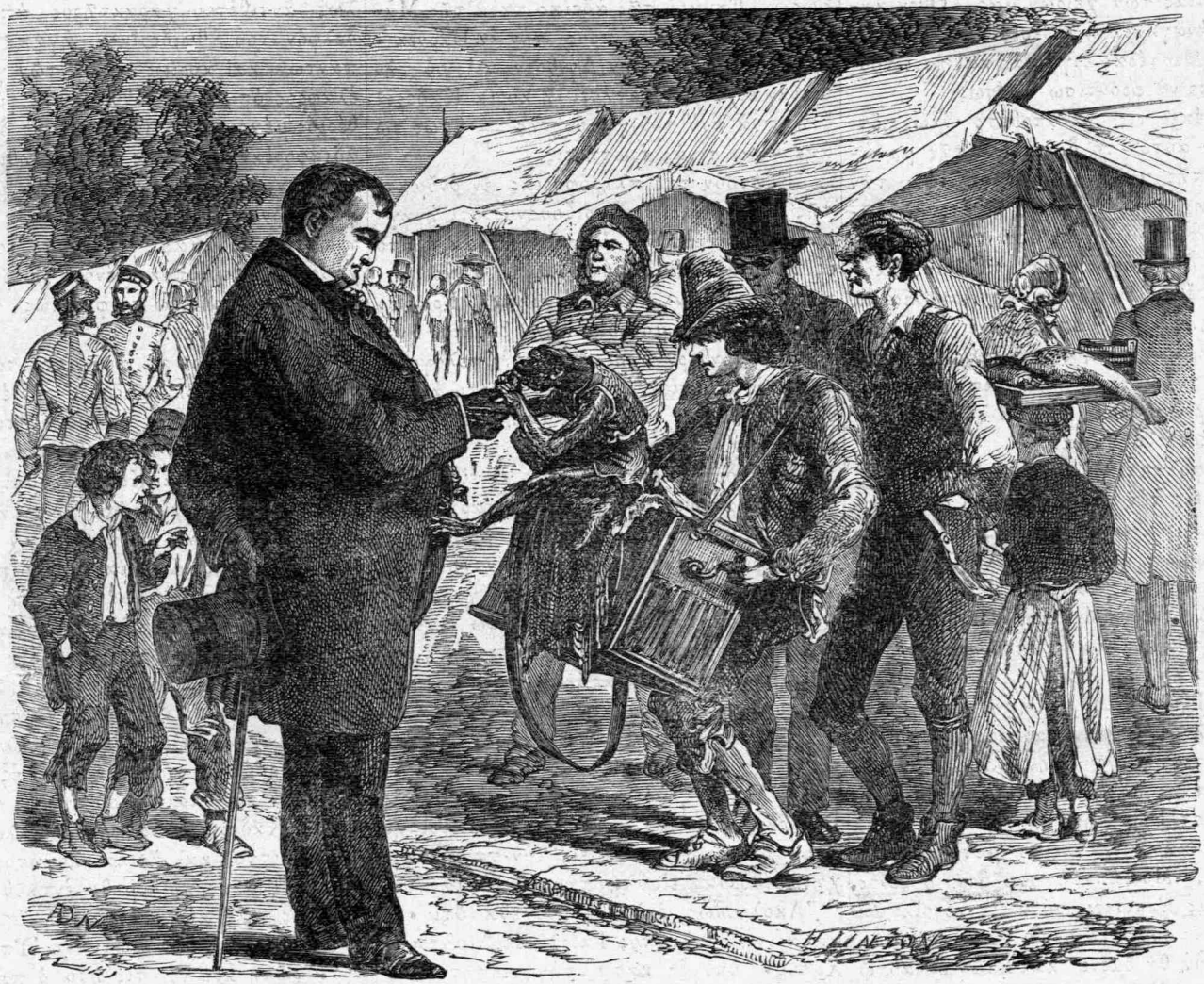
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Οὐβίλη Κόλλινς, μεταφρασίς Χαρ.
Ἀννίου. (Συνεχ.) — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΕΟΡΦ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά. (Συνεχ.)
— ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΛΣΥΦΟΥ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ (συνεχ.).

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἑταρχίαις 6
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΥΛΑΑ προσηγόμενα λεκτὰ 20.

Καὶ προσέφερε σοβαρῶς τὸ ὑπολειπόμενον εἰς τὸν πίθηκον. (Σελ. 226)

Προσεχῶς ἀρξόμεθα δημοσιεύοντες εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα,» τὸ ὠραῖον ἰσπανικὸν μυθιστόρημα:

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

ἔργον τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως τοῦ Μαγεῖρου τοῦ Βασιλέως ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΥ ΓΟΝΖΑΛΕΣ.
Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι τὸ νέον τοῦτο μυθιστόρημα, ὅπερ ἐξελεξάμεθα μεταξὺ πολλῶν ἐτέρων, καὶ τὸ ὅποιον κο-
σμεῖται ὑπὸ καλλιτεχνικωτάτων εὐρωπαϊκῶν εἰκόνων, θέλει μεγάλως εὐαρεστήσει τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις.

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΒΙΛΗ ΚΟΛΛΙΝΣ
Μεταφρασίς Χαραλάμπους Ἀννίου
[Συνέχεια ἰδε προσηγόμενον φύλλον].

Οὐδέποτε τις ἐξ ἡμῶν προέφερε τὸ ὄ-
νομά του. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀπε-

φύγομεν μετὰ προσοχῆς πάντα ὑπαινιγ-
μὸν ἔστω καὶ ἀπομεμακρυσμένον περὶ τοῦ
ἀποδότος αὐτῇ τὴν ἐλευθερίαν, μετὰ τῆς
αὐτῆς δὲ προσοχῆς ἀπερύγομεν νὰ ὁμιλή-
σωμεν περὶ τοῦ ἐτέρου ζητήματος, ὅπερ
δι' ἀμοιβαίας συμφωνίας εἰχομεν ἀναβή-

λει. Ἐν τούτοις ἡ ἰδέα οὐδαμῶς ἐξέλιπεν
ἐκ τοῦ πνεύματός μας, ἡ δὲ ἐπιβεβλημένη
σιωπὴ καθίστα αὐτὴν ὀσημέραι ζωηροτέ-
ραν. Ἀμφοτέροι ἐπετηροῦμεν τὴν Λαύραν
ὑπὲρ ποτε ἀγρυπνοὶ καὶ ἀνήσυχοι, ἀναμέ-
νοντες νὰ ἐπιστῇ ἡ κατάλληλος ὥρα ἄλ-

λοτε ἐλπίζοντες καὶ ἄλλοτε φοβούμενοι.

Βαθμηδὸν ἀνελάβομεν τὰς ἐξεις τοῦ συνήθους βίου μας. Ἐγὼ ἀνέλαβον τὴν καθημερινὴν ἐργασίαν, τὴν διακοπεῖσαν ἕνεκα τοῦ εἰς Χαμφίαν ταξιδίου μου. Τὸ νέον μας οἰκημα μᾶς ἐστοίχιζε πολὺ περισσότερον τοῦ πρώτου, ὃν εὐρυχωρότερον καὶ ἀνετώτερον, ὃ δὲ πλεονασμὸς τῆς ἐργασίας, εἰς ὃν ἕνεκα τούτου ὑπεβλήθη, ἦτο τοσοῦτον μᾶλλον ὑποχρεωτικὸς ὅσον τὸ μέλλον ἦτο ἀκόμη πολὺ ἀβέβαιον. Ἡδύνατο ὡσαύτως νὰ παρουσιασθῶσι περιστάσεις τοιαῦται ὥστε νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ ἐξαντλήσωμεν τὸ εἰς τὴν τράπεζαν κατατεθειμένον μικρὸν ποσόν, ἐν τῷ αὐτῇ δὲ περιπτώσει θὰ εὐρισκόμεθα εἰς θέσιν νὰ μὴ ἔχωμεν ἄλλον πόρον ἐκτὸς τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν μας. Ὅθεν καθίστατο ἀναγκαστικὴ ἡ εὐρεσις διαρκεστέρως καὶ ἐπιμελεστέρως ἐργασίας, καὶ περὶ τούτου ἔπρεπε νὰ φροντίσω ἀμέσως.

Δὲν πρέπει τις νὰ υποθέσῃ ὅμως ὅτι καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς μονώσεως καὶ τῆς γαλήνης ἐγκατέλειψα τὴν κυριωτάτην ἀσχολίαν, πρὸς ἣν ἔτεινον πᾶσαι αἱ πράξεις μου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς παρούσης διηγήσεως. Ἐπὶ πολλοὺς ἀκόμη μῆνας ἔμελλεν ἡ τοιαύτη ἀσχολία νὰ μὲ βαρύνῃ. Ἐν τῷ μεταξῦ, ἐνῶ ὠρμαζον τὰ σχέδιά μου, ἐδέησε νὰ λάβω προφυλακτικὸν τι μέτρον, νὰ ἐκπληρώσω ἐν χρέος εὐγνωμοσύνης καὶ νὰ λύσω ἐν ἀμφίβολον εἰσέτι ζήτημα.

Τὸ προφυλακτικὸν μέτρον ἀπέβλεπεν, ὡς εἰκός, εἰς τὸν κόμητα. Ἦτο σπουδαιότατον νὰ μάθω ἂν ὡς ἐκ τῶν σχεδίων τοῦ ἡναγκάζετο νὰ μὲνῃ εἰς Ἀγγλίαν, τοῦτέστιν ὑποκειμένος πάντοτε εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν μου. Περὶ τούτου ἐπληροφόρηθη κατὰ τρόπον ἀπλούστατον. Γινώσκων εἰς ποίαν οἰκίαν κατῴκει ἐν Σαιντ-Τζῶνς-Γούδ, ἐζήτησα πληροφορίας εἰς τὴν συνοικίαν καὶ μαθὼν τὸ ὄνομα τοῦ ἐντεταλμένου τὴν ἐνοικίαν τῆς κατοικουμένης παρ' αὐτοῦ οἰκίας ὑπ' ἀριθ. 5 ἐν Φόρεστ-Ρῶδ, ἠρώτησα αὐτὸν ἂν τὸ ἐν λόγῳ οἰκημα ἐπρόκειτο μετ' οὐ πολὺ νὰ κενωθῇ. Μοὶ ἀπήντησεν ὅτι ὁ ξένος κύριος ὅστις κατῴκει τότε εἰς τὸ οἰκημα ἀνενόησε τὸ συμβόλαιον δι' ἄλλους ἐξ ἡμετέρων, δηλαδή θὰ ἔμενε κατοικῶν ἐν αὐτῷ μέχρι τέλους Ἰουνίου ἐπιόντος ἔτους. Ἐπειδὴ τότε μόλις ἤρχιζεν ὁ Δεκέμβριος, ἀπῆλθον βέβαιος ὢν κατὰ πάντα ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅτι ὁ κόμης δὲν ἐπρόκειτο νὰ μοῦ διαφύγῃ.

Τὸ χρέος ὅπερ ἔπρεπε νὰ ἐκπληρώσω μὲ ὠδήγησεν ἐκ νέου πρὸς τὴν κυρίαν Κλέμεντς. Εἶχον ὑποσχεθῆ πρὸς αὐτὴν νὰ ἐπιστρέψω καὶ νὰ τῇ ἀνακοινώσω ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ τὸν θάνατον καὶ τὸν ἐνταφιασμὸν τῆς Ἄννης Κάδερικ περιστατικῶς, ἅτινα κατὰ τὴν πρώτην ἡμῶν συνέντευξιν ἐδέησε νὰ παρασιωπήσω. Ὡς ἐκ τῆς ἐπεληθούσης τῶν πραγμάτων μεταβολῆς, οὐδὲν ἐμπόδιον παρίστατο πλέον ὅπως ἀνακοινώσω εἰς τὴν ἀγαθὴν αὐτὴν κυρίαν τὸ μέρος τοῦ δόλου ὅπερ ἔπρεπεν ἀπαραιτήτως νὰ τῇ ἀποκαλύψω. Τὴν ταχί-

στην ἐκπλήρωσιν τοῦ τοιούτου χρέους μοὶ ὑπηγόρευεν ἡ ζωηρὰ συμπάθεια καὶ τὰ φιλικὰ αἰσθήματα ἅτινα ἔτρεφον πρὸς τὴν ἐν λόγῳ κυρίαν, ὅθεν ἀπέτισα αὐτὸ εὐσυνειδήτως καὶ μετὰ πάσης προθυμίας. Δὲν θὰ ἐξογκώσω τὰς παρούσας σελίδας διὰ τῆς διηγήσεως τῆς νέας ταύτης συνεντεύξεώς μας. Ἀρκεῖ νὰ εἶπω μόνον ὅτι τὸ περιστατικὸν τοῦτο μοὶ ὑπέμνησε τὸ πρόβλημα ὅπερ ἀπέμενε νὰ λύσω, δηλαδή τὴς ἦτο ὁ πατήρ τῆς Ἄννης Κάδερικ.

Κυρία ἄλλαι σκέψεις δευτερεύουσαι σχετιζόμεναι μὲ τὸ θέμα τοῦτο — σκέψεις παιδαριώδεις μὲν ἂν ἐξητάζοντο μεμονωμέναι, σοβαρόταται ὅμως ἂν ἐξητάζοντο ἐν συνόλῳ — μὲ ἡγαγον τέλος εἰς συμπέρασμα τι ὅπερ ἠθέλησα νὰ ἐξακριβώσω. Ἐτυχον τῆς ἀδείας παρὰ τῆς Μαριάννας νὰ γράψω πρὸς τὸν ἐν Βάρνεκ-Χῶλλ ταγματάρχην Δόνθορν — εἰς οὗ τὴν οἰκίαν εἶχεν ὑπηρετήσῃ ἡ κυρία Κάδερικ ἔτη τινὰ πρὸ τοῦ γάμου τῆς — ὅπως τῷ ἀπευθύνω τινὰς ἐρωτήσεις.

Ἐζήτησαν τὰς πληροφορίας ἐν ὀνόματι τῆς Μαριάννας, προφασιζόμενος ὅτι ἡναγκάζομην νὰ προῦθῃ εἰς τὸ διάβημα τοῦτο ἐξ ἀτομικῶν καὶ οἰκογενειακῶν λόγων δικαιολογούντων αὐτὸ ἐπαρκῶς. Γράφων τὴν ἐπιστολὴν μου δὲν ἤμην βέβαιος ἂν ὁ κύριος Δόνθορν ἔξη ἀκόμη ὑπελόγιζον μόνον ἐξ εἰκασίας ὅτι θὰ εὐρίσκετο ἀκόμη ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἠδύνατο ἂν ἤθελε νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἀφίκετο ἐν εἶδει ἐπιστολῆς ἡ ἀπόδειξις ὅτι ταγματάρχης καὶ ζῶν ἦτο καὶ πρόθυμος νὰ μᾶς βοηθήσῃ.

Ἀφοῦ θὰ ἐκθέσω τὴν ἀπάντησίν του εἶνε ἀνωφελὲς νὰ ἐξηγήσω τοὺς λόγους τοὺς παρακινήσαντάς με νὰ τῷ γράψω καὶ τὸ ποῖον τῶν ἐρωτήσεών μου. Ἡ ἐπιστολή του μᾶς ἠυχαρίστικα καὶ μᾶς ἱκανοποιεῖ διὰ τῆς ἀνακοινώσεως σπουδαίων πληροφοριῶν.

Ἐν πρώτοις ἐμανθάνομεν ὅτι «ὁ μακαρίτης σὺρ Πέρσιβαλ Κλάυδ ἐκ Μπλάκ-οὐ-άτερ - Πάρκ» οὐδέποτε εἶχε μεταβῆ εἰς Βάρνεκ-Χῶλλ. Ὁ ἀποθανὼν εὐπατρίδης ἦτον ὅλως ἀγνωστος εἰς τὸν ταγματάρχην Δόνθορν καὶ εἰς ὄλην τὴν οἰκογένειάν του.

Ἀκολούθως ἐπληροφορούμεθα ὅτι «ὁ μακαρίτης Φίλιππος Φαίρλη ἐκ Λίμμεριτζ Χάουζ» ὑπῆρξε κατὰ τὴν νεότητά του ἐπιστήθιος φίλος καὶ διαρκῶς ἐφιλοξενεῖτο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ταγματάρχου Δόνθορν.

ὑποβοηθῶν τὴν μνήμην του διὰ παλαιῶν ἐπιστολῶν καὶ ἐγγράφων ὁ ταγματάρχης ἦτο εἰς θέσιν νὰ μᾶς διαβεβαιώσῃ θετικῶς ὅτι κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστου τοῦ 1826 ὁ κύριος Φίλιππος Φαίρλη διέτριβε ἐν Βάρνεκ - Χῶλλ, καὶ ὅτι διέμεινεν αὐτόθι καθ' ὅλην τὴν ἐποχὴν τῆς θήρας, τοῦτέστι καθ' ὅλον τὸν Σεπτέμβριον καὶ μέρος τοῦ Ὀκτωβρίου. Καθόσον ὁ ταγματάρχης ἐνεθυμεῖτο, ὁ κύριος Φαίρλη ἀνεχώρησε κατόπιν εἰς Σκωτίαν, δὲν ἐπέστρεψε δὲ εἰς Βάρνεκ - Χῶλλ εἰμὴ μετὰ καιρὸν, καὶ ἀφοῦ ἐνυμφεῖται.

Αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν θεωρουμένη ἡ διαβεβαίωσις αὕτη δὲν εἶχεν ἴσως μεγάλην ἀξίαν συνδυαζομένη ὅμως μὲ τινὰ γεγο-

νότα, ἅτινα ἐγὼ καὶ ἡ Μαριάννα ἐγινώσκομεν ὡς ἀληθέστατα, μὲ ἡγαγε φυσικῶς τῷ λόγῳ εἰς συμπέρασμα ὅπερ μᾶς ἐφάνη ἀκαταμάχητον.

Βέβαιον ὄντες νῦν ὅτι ὁ κύριος Φίλιππος Φαίρλη εἶχε κατοικήσει ἐν Βάρνεκ Χῶλλ κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1826 καὶ ὅτι ἡ κυρία Κάδερικ διετέλει κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὑπηρετοῦσα αὐτόθι ὡς θαλαμηπόλος, ἐγινώσκομεν κατὰ πρῶτον ὅτι ἡ Ἄννα ἐγεννήθη τὴν μῆνα Ἰουνίου τοῦ 1827, δεύτερον ὅτι ἀνέκαθεν αὕτη εἶχε θαυμαστὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν Λαύραν καὶ τρίτον ὅτι ἡ Λαύρα ὁμοιάζε καταπληκτικῶς πρὸς τὸν πατέρα τῆς. Ὁ κύριος Φίλιππος Φαίρλη ὑπῆρξεν εἰς τῶν εὐειδεστάτων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του. Ὁλως ἀντιθέτου χαρακτῆρος ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του Φριδερίκον, ἡγαπάτο πρὸς πάντων καὶ κυρίως παρὰ τῶν γυναικῶν, ἔλαφρος ὄψωσόν, εὐθυμος καὶ φύσει ἐλευθέριος μέχρις ἀσωτίας, γνωστὸς δὲ διὰ τὴν ἀδιαφορίαν του πρὸς πᾶσαν ἠθικὴν ὑποχρέωσιν προσερχομένην ἐκ τῆς μετὰ τῶν γυναικῶν σχέσεών του. Τοιαῦτα ἦσαν τὰ γνωστὰ εἰς ἡμᾶς γεγονότα τοιούτου ὁ χαρακτῆρ τοῦ ὑποκειμένου. Περιττὸν βεβαίως νὰ ὑποδείξω τί φυσικῶς ὀφείλομεν νὰ συμπεράνωμεν.

Ἀναγινώσκων ἐκ νέου μετὰ τὰς τελευταίας ταύτας πληροφορίας τὴν ἐπιστολὴν τῆς κυρίας Κάδερικ ἐπέισθην ὅτι καὶ αὐτὴ ἀκουσίως ἐνίσχυε τὸ συμπέρασμα μας. Γράφουσα ἡ κυρία Κάδερικ μοὶ παρίστα τὴν κυρίαν Φαίρλη «ὡς γυναῖκα δυσειδή κατορθώσασαν νὰ νυμφεῖται τὸν ὠραιότερον ἄνδρα τῆς Ἀγγλίας». Ἡ διπλῆ αὕτη διαβεβαίωσις ἦτο ὅλως περιττὴ καὶ πρὸς τούτοις ψευδής. Εἰς λυπηρὰν ζηλότυπον ἀνάμνησιν — ἦν πᾶσα γυνὴ οἷα ἡ κυρία Κάδερικ προτιμᾶ κάλλιον νὰ ἐκδηλώσῃ διὰ χυδαίων σαρκασμῶν, παρὰ νὰ τηρήσῃ ἀπόκρυφον — καὶ εἰς οὐδεμίαν ἄλλην ἀφορμὴν ἔπρεπε ν' ἀποδοθῇ ἡ ὅλως ἐξαιρετικὴ αὐθάδεια τοῦ ὑπαινιγμοῦ τῆς ὡς πρὸς τὴν κυρίαν Κάδερικ, ὑπαινιγμοῦ ἄλλως τε ὅλως περιττοῦ καὶ ἀδικαιολογήτου.

Ἡ μνεῖα ἧς ποιούμεθα ἐνταῦθα τοῦ ὀνόματος τῆς κυρίας Φαίρλη ὑπαγορεύει φυσικῶς καὶ ἐτέραν ἐρώτησιν. Ὑπόπτεισέ ποτε αὕτη ἀρά γε τίς ἦτο ὁ πατήρ τοῦ κορασίου, ὅπερ ἐνεπιστεύθησαν πρὸς αὐτὴν ἐν Λίμμεριτζ;

Περὶ τούτου ὑπῆρχε σαφὴς ἡ μαρτυρία τῆς Μαριάννας. Ἡ ἐπιστολή τῆς κυρίας Φαίρλη πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, ἧτις μοὶ ἀνεγνώσθη ἄλλοτε, ἡ ἐπιστολή ἡ περιγράφουσα τὴν μεταξὺ τῆς Λαύρας καὶ τῆς Ἄννης ὁμοιότητα καὶ ἐπιβεβαιούσα ἐνταυτῷ τὴν ζωηρὰν συμπάθειαν ἣν τῇ ἐνέπνεεν ἡ νεαρὰ ξένη, εἶχεν ἀναμφισβητήτως γραφῇ ἐν πάσῃ ἀφελείᾳ καὶ ἀθωότητι. Ἐτι δὲ μᾶλλον σκεπτόμενος περὶ τούτου ἐπειθόμην ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Φίλιππος Φαίρλη ἠγνόει, ὅπως καὶ ἡ σύζυγός του, τὴν ἀλήθειαν. Ἡ ἀχρεία ἀπάτη δι' ἧς ἐμυάνθη ὁ γάμος τῆς κυρίας Κάδερικ, ἡ προμεμελετημένη ὑπόκρισις εἰς ἣν ἡναγκάσθη νὰ καταφύγῃ, ἔπρεπε νὰ ἐπιβάλωσιν αὐ-

τῆ σιγῆν καὶ ἐχεμυθεῖαν ὡς πρὸς τοῦτο καὶ ἐκ συμφέροντος καὶ ἐξ ὑπερηφανεῖας— καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἔστω ὅτι εἶχεν ἐξασφαλίσαι τὰ μέσα ὅπως διατελῆ εἰς ἀνταπόκρισιν μετὰ τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς τοῦ γεννηθέντος τέκνου τῆς.

Καὶ ἐνθ' ταῦτα διελογιζόμην, ἀκουσίως μοι ἐπῆλθεν εἰς τὴν μνήμην ἡ ἀπειλητικὴ ἐκείνη ῥῆσις τῆς Γραφῆς ἥτις εἰς πάντας ἐμποιεῖ ἐκπληξιν καὶ τρόμον: «Ἄμαρτία γονέων παιδεύουσι τέκνα». Ἄνευ τῆς μοιραίας ὁμοιότητος τῆς ὑπαρχούσης μεταξύ δύο θυγατέρων τοῦ αὐτοῦ πατρὸς, ὁ δόλος οὐτινος ἢ Ἄννα ὑπέρξε τὸ ἀθῶον ὄργανον καὶ ἡ Λαύρα τὸ ἀθῶον θῦμα, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξυφανθῆ κατ' αὐτῆς. Δι' οὐκ φοβερᾶς καὶ ἀλανθᾶστου σαφηνείας ἡ μακρὰ τῶν γεγονότων ἀλληλουχία ὠδήγει τὴν σκέψιν ἀπὸ τοῦ ἀσυλλογίστου ἐκείνου παραπτώματος τοῦ πατρὸς μέχρι τῆς ἀποτροπαίου ἀδικίας ἢν ὑπέστη ἡ θυγάτηρ!

Οἱ λογισμοὶ οὗτοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι προσέτι μ' ἔκαμον ταυτοχρόνως νὰ ἐνθυμηθῶ τὸ στενόχωρον νεκροταφεῖον τῆς Κώμπερλανδ, ἐνθ' ἀνεπαύετο νῦν ἡ Ἄννα Κάδερικ. Ἀνεμνήσθην τῆς παρελθούσης ἐποχῆς καθ' ἣν συνήντησα αὐτὴν παρὰ τὸν τάφον τῆς κυρίας Φαίρλη, ὅτε τὴν εἶδον διὰ τελευταίαν φοράν. Ἀνεμνήσθην τῶν λιποσάρκων ἐκείνων χειρῶν τῆς, δι' ὧν ἔσφιγγε τὴν ἐπιτύμβιον πλάκκ καὶ τῶν λόγων οὓς κεκηκυῖα ἐκ τῆς ζωῆς ἀπέτεινεν ἐν ἀπέλπιδι παραφορᾶ πρὸς τὰ λειψάνα τῆς προστατίδος καὶ φίλης τῆς: «ὦ! ἄς ἦτο δυνατόν ν' ἀποθάνω καὶ νὰ ταφῶ ἐδῶ, σιμά σου!» Μόλις ἐν ἔτος εἶχε παρέλθει ἀφότου ἐξέφερε τὴν εὐχὴν ταύτην καὶ δι' ὁδῶν ἀποκρύφων, διὰ φοβερῶν τῆς τύχης συμπτώσεων αὐτὴ ἐξεπληροῦτο ἤδη!

Οἱ λόγοι οὗς εἶπε πρὸς τὴν Λαύραν παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Λίμνης ἦσαν προφητικοί: «ὦ! ἄς ἠδυναίμην, ἔλεγες, νὰ ἐνταφιασθῶ εἰς τὸ μνήμα τῆς μητρός σου! ἄς ἠδυναίμην νὰ ἀρπυγισθῶ πλησίον τῆς ὅτε ἡ σάλπιγξ τοῦ ἀγγέλου θὰ ἠχήσῃ, καὶ ὅτε οἱ τάφοι θ' ἀποδώσωσι ζῶντας τοὺς νεκροὺς οὓς περικλείουσι!» Διὰ μέσου ὁποίων φρικτῶν ἐγκλημάτων, διὰ τινῶν σκοτεινῶν ἐλιγμῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης αὐτὴν πρὸς τὸν θάνατον, τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο πλάσμα, ὠδηγούμενον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀφίκετο εἰς τὸ ἔσχατον ἄστυρον εἰς ὃ ἐνόσφ' ἔζη μεταίως ἠλπισε νὰ φθάσῃ! Εἰς αὐτὴν τὴν ἱερὰν ἀνάπαυσιν τὴν ἐγκαταλείπω. Τὸ θνητὸν αὐτῆς σκῆνος ἄς κοιμηθῆ ἐν εἰρήνῃ ἀπολαύον τῆς γειννιάσεως ἣν τόσον ἐπόθησε καὶ νῆχθη ἐν τῇ ζωῇ!

Καὶ οὕτω ἐπιστρέφει καὶ βυθίζεται εἰς τὰ ἀνεξιχνίαστα σκότη τοῦ μηδενὸς ἡ φαντασιώδης μαρφή, ἥτις τοσοῦτον διεδραμάτισε μέρος εἰς τὰς σελίδας τῆς παρούσης ἱστορίας καὶ τοῦ βίου μου. Μοι ἐπεφάνη διὰ πρώτην φοράν ὡς φάντασμα νυκτερινόν καὶ ὡς φάντασμα ἐπιστρέφει νῦν εἰς τὴν ἐρημίαν τοῦ τάφου!

Γ

Ἰαρηλθον τέσσαρες μῆνες. Ἐπέστρεψεν

ἤδη ὁ Ἀπρίλιος, ὁ μὴν τῆς ἀνοιξέως, καθ' ὃν τὰ πάντα ἀλλάζουσιν ὄψιν.

Ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ χειμῶνος διήλθον τὰς ἡμέρας γαλήνιοι καὶ εὐδαίμονες ἐν τῇ νέχ' ἡμῶν κατοικίᾳ. Ἐπωρελήθη τῶν ἀπομεινουσῶν μοι ἐλευθέρων ὠρῶν δαψιλῶς νῆξισα τοὺς πόρους τῆς συντηρήσεώς μας. Ἡ Μαριάννα ἀπελευθερώθησα ἐκ τῶν ἀμφιβολιῶν καὶ τῆς ἀγωνίας ἐξ ἧς τοσοῦτον ἐβασάνισθη, ἀνελάμβανε θάρρος καὶ ἐνεδυναμῶτο, ἡ δὲ φυσικὴ τοῦ χαρακτῆρός της δραστηριότης ἤρχισε πάλιν νὰ ἐκδηλοῦται μεθ' ὅλης σχεδὸν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐντάσεως τοῦ παρελθόντος.

Εὐκολώτερον τῆς ἀδελφῆς τῆς ὑποκειμένη εἰς τὴν μεταβολὴν ἡ Λαύρα ἐδείκνυεν ἤδη προφανῆ τὰ σημεῖα τῆς βελτιώσεως ἣν ὤφειλεν εἰς τὴν σωτήριον ἐπίδρασιν τοῦ νέου αὐτῆς βίου. Ἡ μεμαραμμένη καὶ καταβεβλημένη ὄψις τῆς, ἥτις παρίστα αὐτὴν ὡς προῶρος γηράσασαν, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐξηφανίζετο, ἡ δὲ χαρίεσσα ἔκφρασις, ἥτις ἀπετέλει ἄλλοτε τὸ ἰσχυρότατον, τῆς μορφῆς τῆς θέλγητρον, ἦτο τὸ πρῶτον τῆς καλλονῆς τῆς πλεονέκτημα ὅπερ ἀνέετθε. Κατὰ τὰς ἀδικαίπτους παρατηρήσεις μου ἐν καὶ μόνον ἐβλεπον ἀπομειναν εἰς αὐτὴν σοβαρὸν ἀποτέλεσμα τοῦ δόλου τοῦ ἀπειλήσαντος τὸ λογικόν της ἄμα καὶ τὴν ζωὴν της. Πᾶσα ἀνάμνησις ἣν συννητήθημεν ἐν τῷ νεκροταφεῖῳ τοῦ Λίμμεριτζ ἐφαίνετο παντελῶς ἐξελειφθεῖσα ἐκ τοῦ πνεύματός της. Ὁ ἐλάχιστος ὑπαινιγμὸς ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἐκείνην τοῦ κειροῦ τὴν περίοδον τὴν ἔκαμνε νὰ τρέμῃ καὶ νὰ ὠχρηᾷ οἱ λόγοι της ἐγίνοντο ἀσάφεις καὶ συγκεχυμένοι, ἡ δὲ μνήμη της ἐσχοτιζέτο καὶ ἐπλανᾶτο κατ' ἀπελπιστικὸν τρόπον. Εἰς τοῦτο, εἰς τοῦτο καὶ μόνον τὸ ἴχνην τοῦ παρελθόντος ἦτο πολὺ βαθὺ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαλειφθῆ.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἡ εἰς τὴν προτέραν τῆς κατάστασιν ἐπάνοδος τοσοῦτον πλήρης συνετελεῖτο, ὥστε κατὰ τὰς καλλιτέρας, τὰς γαλήνιωτέρας αὐτῆς ἡμέρας εἶχεν ἀπαράλλακτον τὸ ἦθος, τὰς ἐξεις, τὴν ὁμιλίαν τῆς ἄλλοτε Λαύρας. Ἡ εὐτυχὴς αὕτη μεταβολὴ συνεπέφερε δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ φυσικῶς ἔπρεπε νὰ ἐπενέγκῃ. Καὶ ἐν αὐτῇ καὶ ἐν ἐμοὶ ἤρχισαν ν' ἀναθάλλωσι, νὰ ἐξεγείρωνται αἱ ἀκούμηται ἀναμνήσεις τοῦ βίου ὃν διήλθον ὁμοῦ ἄλλοτε ἐν Κώμπερλανδ.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀνεπισημῶς σχεδόν, ταραχὴ τις ἤρχισε νὰ ὑπολανθάνῃ εἰς τὰς ἀμοιβαίας ἡμῶν σχέσεις. Οἱ τρυφεροὶ καὶ φιλόστοργοι λόγοι οὓς τῇ ἀπέτεινον τοσοῦτον ἐλευθέρως κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βασάνων καὶ τῶν θλίψεων τῆς, ἐξήρχοντο νῦν μετὰ τινος δυσκολίας ἐκ τοῦ στόματός μου. Κατὰ τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἐβασάνιζε τὴν ψυχὴν μου ὁ φόβος μήπως ἀπολέσω αὐτὴν, τακτικώτατα ἠσπαζόμην αὐτὴν τὴν ἐσπέραν ὅτε ἀπεχωριζόμεθα καὶ τὴν πρῶταν ὅτε συννητιώμεθα. Ἀλλὰ νῦν εἶχομεν παραιτηθῆ τῶν ἀδελφικῶν ἐκείνων ἀσπασμῶν, ὡς νὰ εἶχομεν καταργήσῃ αὐτοῦς

ἐκ τῶν ἐξεων τοῦ βίου μας διὰ σιωπηρᾶς συμφωνίας. Ὅτε ἐθλίβομεν τὴν δεξιὰν ἀλλήλων, φρικτικῶς ἐκ νέου διέτρεχε τὸ σῶμά μας. Ὅτε ἡ Μαριάννα δὲν ἦτο παρούσα, δὲν ἐτολμῶμεν νὰ κυττάζωμεν ἀλλήλους ἐπὶ μακρόν, ἡ δὲ συνδιαλέξις μας ἐξέπνεε καὶ κατέπαυε σχεδὸν πάντοτε. Εἰς πᾶσαν τυχαίαν ἐπαφὴν ἠσθανόμην τὴν καρδίαν μου πάλλαισαν βιαιότερον τοῦ συνήθους ὅπως ἄλλοτε ἐν Λίμμεριτζ, αἱ δὲ παρειαί τῆς ἐρυθριῶσαι ἀπῆντων σιωπηλῶς εἰς τὴν συγκίνησίν μου, ὡς νὰ ἐπλκνώμεθα ἀκόμη εἰς τοὺς λόφους τοῦ Κώμπερλανδ εὐτυχῆς ἐγὼ διδάσκαλος καὶ εὐπειθῆς ἐκείνη μαθήτρια.

Πολλάκις ἔμενον ἐπὶ ἀρεκτὴν ὄραν σκεπτικὴ καὶ ὀσάνις ἡ Μαριάννα τὴν ἠρώτα περὶ τοῦτου ἠρνεῖτο τὴν ῥέμβην τῆς, εἰς ἣν τὴν ἐβλέπομεν βεθυθισμένην. Ἡμέραν τινὰ ἀφηρημένος καὶ παραμελῶν τὸ ἔργον μου, ἐθεώρουν τὴν ὑδρογραφικὴν εἰκόνα τῆς ἣν εἶχον ζωγραφίσει καὶ ἥτις παρίστα αὐτὴν ἐντὸς τῆς σκιαῶς ὅπου διὰ πρώτην φοράν συννητήθημεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπαράλλακτως κατὰ τοὺς εὐδαίμονας ἐκείνους χρόνους παρεμύλου ἐνίοτε τὰς χαλκογραφίας τοῦ κυρίου Φαίρλη, διὰ νὰ θεωρήσω αὐτὴν ἐκείνην τὴν εἰκόνα ἣν ἄρτι τότε εἶχεν ἀποπερατώσει ὁ χρωστήρ μου. Ὅσον καὶ ἂν εἶχον μεταβληθῆ αἱ περιστάσεις, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ ἀναζωογονηθεὶς ἔρος μας ἀνεκάλει εἰς νέαν ζωὴν τὰς ἀμοιβαίας ἡμῶν σχέσεις οἷαι ἦσαν κατὰ τὰς εὐφροσύνους ἡμέρας καθ' ἃς τὸ πρῶτον συννητήθημεν ὡς νὰ μᾶς ἔφρεν ὁ καιρὸς ἐπὶ τινος λειψάνου τῶν ναυαγησασῶν ἐλπίδων μας πρὸς τὴν μαγικὴν ἀκτὴν, ἥς ἡ μνήμη οὐδέποτε μᾶς εἶχεν ἐγκαταλείψει!

Πρὸς πᾶσαν ἄλλην γυναῖκα ἤθελον ἀποτείνει τοὺς ἀπορασιτικὸς λόγους οὓς ἀκόμη ἐδίσταζον ν' ἀποστῆναι πρὸς τὴν Λαύραν. Ἡ κατάστασις τῆς μετὰ τὴν παντελῆ στέρησιν τῆς περιουσίας τῆς, ἡ ὑποδεστέρα θέσις ἐν ἣ εὐρίσκετο νῦν ἐγκαταληφθεῖσα ὑπὸ πάντων τῶν φίλων τῆς καὶ ἥτις καθίστα ἀπαραίτητον τὴν προστασίαν ἣν μετὰ τῆς χαρᾶς τῇ παρεῖχαν, ὁ φόβος μου μὴ προσκρούσω κατὰ τινος ἀποκρύφου φιλοτιμίας, ἣν ἡ περιωρισμένη ἀνδρική μου οὐδυνεία δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ διακρίνη, ταῦτα πάντα καὶ ἄλλα παραπλήσια μ' ἔκαμνον νὰ δυσπιστῶ πρὸς ἑμαυτὸν καὶ εἰσίγων. Ἐν τούτοις ἐγίνωσκον ὅτι θάσσον ἢ βράδιον θὰ καθίστατο ἀναγκαῖον νὰ τεθῆ τέρμα εἰς τὴν ἀμοιβαίαν ἡμῶν ταραχὴν καὶ συγκίνησιν, νὰ τροποποιηθῶσιν εἰς τὸ μέλλον αἱ πρὸς ἀλλήλους σχέσεις μας καὶ νὰ κανονισθῶσι κατὰ τρόπον σταθερὸν καὶ ἀναλλοίωτον. Τέλος συνησθανόμην ὅτι εἰς ἐμὲ πρῶτον ἀπέκειτο ν' ἀναγνωρίσω τὴν ἀνάγκην ταυτῆς μεταβολῆς.

Ὅσον μᾶλλον ἀνελογιζόμην τὴν κατάστασίν μας, τόσον μᾶλλον μοι ἐφαίνετο δύσκολον νὰ ἐπιχειρήσω τι δυνάμενον νὰ πτῆν ἀλλοιώσῃ, ἐνόσφ' διήρχουν αἱ αὐταὶ οἰκιακαὶ περιστάσεις ὑπ' ἃς διήλθον τὸν χειμῶνα. Δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω ἐκ τί-

νος ιδιοτροπίας προέκυψεν ἡ τοιαύτη συναισθησίς μου· ἀλλ' ὅμως μὲ εἶχε κυριεύσει ἡ πεποιθήσις ὅτι μεταβολή τις τοῦ τόπου καὶ τῶν περιστάσεων, περιστατικῶν τυχαίων ἐπερχόμενον ὅπως διακόψῃ τὴν ἡρεμον μονοτονίαν τοῦ βίου μας καὶ μεταβάλλῃ τὴν οἰκογενειακὴν ἐποφινύφην ἡμεθα συνειθισμένοι νὰ θεωρῶμεν ἀλλήλους ἡδύνατο νὰ χορηγήσῃ πρόφασιν εἰς ἐμὲ ὅπως ὁμιλήσω, καὶ νὰ βοηθήσῃ τὴν Λαύραν καὶ τὴν Μαρριάνναν ν' ἀπορροασθῶσι τῶν λόγων μου εὐκόλως καὶ ἄνευ τινὸς στενοχωρίας.

Ἐκ τοιούτων ἰδεῶν ἐμφορούμενός ἐδήλωσα αὐταῖς ἡμέραν τινα ὅτι εἶχομεν κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ δικαίωμα νὰ προβῶμεν εἰς ὀλιγόημερον ἀπεργίαν χάριν ἐκδρομῆς. Μετὰ τινὰς συσκέψεις ἀπερσάσαμεν νὰ διατριφῶμεν ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας εἰς τινὰ παραθαλάσσιον πόλιν, καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐγκαταλιπόντες τὸ Φῶλαμ μετέβημεν εἰς μικρὰν εὐλίμενον καὶ ἡρεμον πόλιν, κειμένην παρὰ τὴν μεσημβρινὴν παραλίαν. Ἐπειδὴ ἀκόμη δὲν εἶχεν ἐπιστῆ ἡ ἐποχὴ τῶν λουτρῶν, ἡμεθα ἡμεῖς οἱ μόνοι διατριβόντες αὐτοῖσι ξένοι. Ἐπεχειροῦμεν λοιπὸν ἀμέριμνοι παιδρὸς περιπάτους ἀναμέσον τῶν παραθαλάσσιων βράχων καὶ εἰς τὰ περίχωρα. Ἡ χλιαρότης τῆς ἀτμοσφαιρας, ἡ βαθμιαία ἐναλλαγὴ τῶν χρωμάτων δι' ὧν ὁ Ἀπρίλιος ἐστόλιζε τὰ δάση τῶν λόφων καὶ τὰς ἀμμόδεις ἀκτὰς, ἡ αἰετοπεκυμαιομένη θάλασσα, ἡ τ' ἀφρώδη κύματα ἐθραύοντο ὑπὸ τὰ παράθυρά μας, τὰ πάντα ὑπενεθύμιζον τὴν λάμπην καὶ τὴν δρόσον τῆς ἑαρινῆς ἐποχῆς.

Χρόος μου πρὸς τὴν Μαρριάνναν ἦτο νὰ συμβουλευθῶ αὐτὴν πρὶν ὁμιλήσω πρὸς τὴν Λαύραν καὶ κατόπιν ἐνεργήσω σύμφωνα πρὸς τὰς συμβουλὰς τῆς.

Τὴν τρίτην ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μας ἡμέραν ἐπωφελήθη τῆς πρώτης παρουσιασθείσης εὐκαιρίας ὅπως συναμιλήσω μετ' αὐτῆς κατὰ μόνας. Εὐθύς μετὰ τὸ πρῶτον βλέμμα ὅπερ ἀντηλλάξμεν ἡ ὀξύδερκῆς ἀγγινοῖά της ἀνεκάλυψε τὴν ἐν τῷ πνεύματί μου ὀδηγοῦσάν με ἰδέαν. Μετὰ τῆς συνήθους αὐτῆ ζωηρότητος καὶ ἀποφασιστικότητος ὁμιλήσεν ἀμέσως, ἀπαλλάττουςά με τῆς στενοχωρίας τῶν προομιῶν.

— Σκέπτεσαι, μοὶ εἶπε, περὶ τοῦ ἀντικειμένου περὶ οὗ ἐγένετο λόγος μεταξύ μας τὴν ἐσπέραν τῆς ἐκ Χαμφίαρ ἐπιστροφῆς σου. Πρὸ ἡμερῶν ἤδη ἀνέμενον νὰ μοὶ ὑπαινηθῆς τι περὶ αὐτοῦ. Πρέπει, Βάλλτερ, νὰ εἰσαγάγωμεν κάποιαν μεταβολὴν εἰς τὴν μικρὰν μας οἰκογένειαν· δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσωμεν ζῶντες τοιοῦτοτρόπως. Τὸ βλέπω καὶ ἐγὼ φανερὰ ὅπως καὶ σὺ καὶ ὅπως ἡ Λαύρα, ἂν καὶ ἐκεῖνη σιωπᾷ. "Ω! πῶς μοὶ φαίνεται ὅτι ἐπέστρεψαν πάλιν δι' ἡμᾶς αἱ παρελθούσαι ἡμέραι, αἱ καλὰ ἡμέραι ἃς διήλθομεν ἐν Κώμπερλανδ! Ἴδου σὺ κ' ἐγὼ ἐκ νέου συνερχόμενοι διὰ νὰ σκεφθῶμεν ἀπὸ κοινοῦ περὶ τῆς Λαύρας. Μὲ πόσῃν εὐχαρίστησιν φανταζομικι αὐτὸ τὸ δωμάτιον

εἶνε ἢ ἐν Λίμμεριτζ μικρὰ σκιάς καὶ ὅτι τὰ κύματα θραύονται ἐκεῖ κάτω εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς πατρίου ἡμῶν χώρας!

— Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην, ὑπέλαβον, ὠδηγήθη ἐκ τῶν συμβουλῶν σου καὶ τώρα μετ' ἐμπιστοσύνης δεκάκις μεγαλύτερος ὑποβάλλω ὑπὸ τὴν κρίσιν σου τὴν περαιτέρω διαγωγὴν μου.

Ἡ Μαρριάννα μοὶ ἀπήντησε σφίγγουσα τὴν χεῖρά μου. Τὴν εἶδον σφόδρα συγκινημένην ἐκ τοῦ περὶ τοῦ παρελθόντος ὑπαινημοῦ μου. Ἐκαθήμεθα παρὰ τὸ παράθυρον, ἐνῶ δ' ἐγὼ ὠμίλου καὶ αὐτῆ ἡκροῶτο, ἐβλέπομεν ἐξαπλούμενην ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκτάσεως τῆς θαλάσσης τὴν φωτεινοτάτην ἠλιακὴν λάμπην.

— Οἶονδ' ἤπατε ἐξαπλούμενον καὶ ἂν ἐπέβη ἐκ τῆς ἐμπιστευτικῆς μοὶ ταύτης συνδιαλέξεως, προσέθηκα, εἴτε εὐτυχῆ προέκυται νὰ μὲ καταστήσῃ εἴτε δυστυχῆ, πάντοτε ἡ ζωὴ μου θὰ ὑπάγῃται καὶ θὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ συμπεριστατὰ τῆς Λαύρας. Ὅτε θ' ἀναχωρήσωμεν ἐντεῦθεν, οἰκιδήποτε καὶ ἂν εἶνε αἱ σχέσεις μας, θὰ μεταβῶ εἰς Λονδίον φέρων ἐν ἐμοὶ ἀμετάτρεπτον τὴν ἀπόφασιν τοῦ νὰ ἐξαναγκάσω τὸν κόμητα Φόσκον νὰ προβῆ εἰς τὴν ὁμολογίαν, ἣν δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ συννεόχου του. Οὐδὲ σὺ, οὐδ' ἐγὼ δυνάμεθα νὰ προῖδωμεν τί κατ' ἐμοῦ θὰ πράξῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἂν περιέλθῃ εἰς τὰ ἔσχατα· γινώσκωμεν μόνον ἐκ τῶν λόγων του καὶ ἐκ τῶν ἔργων του ὅτι εἶνε ἱκανὸς θέλων νὰ πλήξῃ ἐμὲ, νὰ πλήξῃ τὴν Λαύραν ἀδιστακτικῶς καὶ ἄνευ τύψεως συνειδῶτως. Ὅπως ἔχει νῦν ἡ κατάστασις μας, οὐδὲν ἔχω δικαίωμα ἐπικεκυρωμένον ὑπὸ τῆς κοινῆς, ἀνεγνωρισμένον ἐκ τοῦ νόμου, ἐνθαρρύνον με ὅπως ἀντιστῶ καὶ τὴν προστατεύσω κατὰ τῶν ἐπιβουλῶν του, τοῦτο δὲ μ' ἐμβάλλει εἰς θέσιν σοβαρᾶς ἀνισότητος ἀπέναντι τοῦ ἀνταγωνιστοῦ μου. Ἄν ὀφείλω νὰ παλαίσω ὑπὲρ τοῦ δικαίου μας καὶ ν' ἀνεῦρω ἰσχύην καὶ θάρρος ἐν τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἡ Λαύρα εἶνε ἀσφαλῆς, πρέπει ν' ἀγωνισθῶ ὑπὲρ αὐτῆς ὡς συζύγου μου. Εἶμεθα σύμφωνοι, Μαρριάννα, μέχρι τοῦ σημείου τούτου;

— Συμφωνῶτατό, ἀπήντησεν.
— Δὲν θὰ συνηγορήσω ὑπὲρ τοῦ αἰσθηματος τῆς καρδίας μου, ἐξηκολούθησα, οὐδὲ θὰ ἐπικαλεσθῶ τὸν ἔρωτα ὅστις ἐπέζησεν ὑπερνηθίας πᾶν ἐμπόδιον δυνάμενον νὰ τὸν φθείρῃ ἢ νὰ τὸν ἐκριζώσῃ. Δὲν ἐπωφελοῦμαι ὅπως σκέπτομαι καὶ λαλῶ περὶ αὐτῆς ὡς νὰ ἐπρόκειτο αὐτὴ νὰ γείνη σύζυγός μου, εἰμὴ παρακινούμενος ἐκ τῶν λόγων οὗς πρὸ μικροῦ εἶπα. Ἄν ἡ πιθανότης ἢ ἀπομένουσά μοι περὶ ἐξαναγκασμοῦ τοῦ κόμητος εἰς δημοσίαν ὁμολογίαν, εἶνε ἡ μόνη ὑπάρχουσα, ὡς φρονῶ, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ταυτότητος τῆς Λαύρας, τὸ αἴτιον ὅπερ προβάλλω πρὸς δικαιολογίαν τοῦ γάμου μας ἀναγνωρίζεται καὶ παρὰ σοῦ καὶ παρ' ἐμοῦ, ὡς ἦττον ἐγωιστικόν. Ἐνδέχεται ὅμως ἡ τοιαύτη πεποιθήσις μου νὰ εἶνε ἀπατηλὴ· ἴσως ἔχομεν διαθέσιμα καὶ ἄλλα μέσα ἦττον

ἐπισφαλῆ καὶ ἐπικίνδυνα πρὸς ἐξτέλεσιν τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ. Ἐσκέφθην μετὰ ζήλου ὅπως ἀνεῦρω κανὲν ἐξ αὐτῶν, ἀλλ' εἰς μάτην. Γνωρίζεις σὺ, Μαρριάννα, κανέν;

— Ὅχι· καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἐσκέφθην ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ.

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐξηκολούθησα, καὶ σὺ, Μαρριάννα, ὅσας ἐσκέφθης περὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τούτου ζητήματος, θὰ σοὶ ἐπῆλθον εἰς τὸν νοῦν αἱ αὐταὶ ἐρωτήσεις αἰτινῆς ἀπησχόλησεν καὶ ἐμὲ. Ὅθ' ἐσυλλογίσθης ἴσως ἂν ἔπρεπε νῦν νὰ ἐπιστρέψωμεν μετ' αὐτῆς εἰς Λίμμεριτζ νῦν ὅτε ἀνέκτησε τὴν πρώτην τῆς διανοητικὴν κατάστασιν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θ' ἀναγνωρισθῆ ἀμέσως ὑπὸ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου. Ὅθ' ἐσυλλογίσθης ἂν ἦτο καλὸν νὰ καταφύγωμεν εἰς τὴν ὀλικὴν ἀπόδειξιν, ἣν δύναται νὰ μᾶς παράσχῃ ὁ γραφικὸς τῆς χαρακτῆρ. Ὑπόθεσε ὅτι ἡ ταυτότης τῆς ἀποδεικνύεται, ὅτι ἀναγνωρίζεται ἡ ταυτότης τῆς γραφῆς τῆς. Ἡ διπλῆ αὐτῆ ἐπιτυχία θὰ μᾶς παράσχῃ βῆσιν καλὴν διὰ νὰ ἐπιχειρήσωμεν δικὴν εἰς τὸ δικαστήριον; Ἡ ὑπὸ τῶν κατοίκων ἀναγνωρίσις, ἢ διὰ τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος ἀποδείξεις θὰ καθίστα ἀναμφισβήτητον τὴν ταυτότητά της διὰ τὸν κύριον Φαίρλη, θὰ ἐδίδον αὐτῇ τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ, μὲ ὄλην τὴν μαρτυρίαν τῆς θείας τῆς, μὲ ὄλην τὰ πιστοποιητικὰ τῶν ἰατρῶν, μὲ ὄλην τὴν πλαστὴν κηδεῖαν καὶ τὴν χαραχθεῖσαν ἐπὶ τοῦ τάφου ἐπιγραφήν; Ὅχι, βεβαίως! τὸ πολὺ πολὺ θὰ κατορθώσωμεν νὰ ἐπιρρίψωμεν σοβαρὰν ἀμφιβολίαν ἐπὶ τῆς διαβεβαιώσεως τοῦ θανάτου τῆς, ἀμφιβολίαν ἣτις ἡδύνατο νὰ παράσχῃ ἀφορμὴν εἰς ἀνάκρισιν ὑπὸ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς. Παραδέχομαι ἔστω ὅτι ἔχομεν εἰς χεῖράς μας — καὶ δυστυχῶς τοῦτο δὲν εἶνε ἀληθές — τ' ἀναγκαῖα χρήματα διὰ νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν ἀνάκρισιν. Παραδέχομαι, ἔστω, ὅτι θὰ κατορθώσωμεν διὰ πειστικῶν λόγων νὰ νικήσωμεν τὰς προλήψεις τοῦ κυρίου Φαίρλη· ὅτι αἱ μαρτυρίαι τοῦ κόμητος, τῆς συζύγου του καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι θὰ ἀποδειχθῶσι ψευδεῖς καὶ θὰ καταρριφθῶσιν, ὅτι δὲν θὰ εἶνε δυνατόν πλέον ν' ἀποδοθῆ εἰς σύγχυσιν μετὰ τῆς Λαύρας καὶ τῆς Ἄννης Κάδερικ ἢ ἀναγνωρίσις ἣν θὰ ἐπιτύχωμεν, ὅτι οἱ καλοὶ μας φίλοι δὲν θὰ ζητήσωσι νὰ παραστήσωσιν ὡς ἐπιτήδεον δόλον τὴν ἐντελεστὰτην ὁμοίωτητα τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος· εἶνε ὅλως ἀντίθετοι πρὸς τὴν πιθανότητα πᾶσαι αὐταὶ αἱ εἰκασίαι, ἀλλ' ἐγὼ τὰς παραδέχομαι μὲν ταῦτα. Ἄς ἰδῶμεν ποῖον ἔσται τὸ ἀποτέλεσμα μετὰ τὰς πρώτας ἐρωτήσεις τὰς ἀπευθυνθησομένας πρὸς τὴν Λαύραν περὶ τῆς συνωμοσίας ἣς ἐγένετο θῦμα. Γινώσκωμεν δυστυχῶς τί θὰ συμβῆ, διότι γινώσκωμεν ὅτι δὲν ἀνέκτησε ποσῶς τὴν μνήμην ὡς πρὸς τὰ κατ' αὐτὴν ἐν Λονδίῳ συμβάντα. Εἴτε κρυφίως εἴτε δημοσίᾳ ἐξετασθῆ, εἶνε ὅλως ἀνίκανος νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ δικαίόν της, ἂν δὲν φαίνωνται πάντα ταῦτα καίεις σέ, Μαρριάννα, σαφῆ καὶ πρόδηλα, δυνάμεθα

ἀπὸ τῆς ἐπαύριον ἢ ἀναχωρήσωμεν εἰς Λίμμεριτζ καὶ νὰ ἐπιχειρήσωμεν τὴν δοκιμὴν.

— Τὸ βλέπω, Βάλτερ. Καὶ ἂν εἶχομεν τὰ μέσα ἐπαρκῆ ὅπως ἀντιμετωπίσωμεν τὰς δαπάνας δίκης, καὶ ἐπὶ τέλους ἐκερδίζομεν αὐτήν, ἢ χρονοτριβὴ τῶν ἀναβολῶν ἢ ἀναγκαιῶς ἠθέλομεν ὑποστῆ θὰ καθίστατο δι' ἡμᾶς ἀνυπόφορος, ἢ δὲ ἀμφιβολία ὑφ' ἣν διαρκῶς θὰ διετελοῦμεν ἐπὶ τέλους θὰ μᾶς ἐξήντλει καὶ θὰ μᾶς κατέβαλεν. Ἐχεις δίκαιον θεωρῶν τὸ εἰς Λίμμεριτζ ταξιδίδιον ὡς ματαίαν ἀπώλειαν χρόνου. Ἐπεθύμουν ὅμως νὰ εἶχα τὴν αὐτὴν βεβαιότητα ὅτι ἔχεις ἰσχυροὺς λόγους ἐπιμένων νὰ προβῆς εἰς τὴν ἐσχάτην κατὰ τοῦ κόμητος ἀπόπειραν. Ὑπάρχει τῷ ὄντι ὡς πρὸς τοῦτο πιθανότης ἐπιτυχίας;

— Ναι, ἀναμφιβόλως. Ὑπάρχει ἡ πιθανότης ἢ ἀνακαλύψωμεν τὴν ἀγνωστον ἡμερομηνίαν τοῦ εἰς Λονδίνον ταξιδιδίου τῆς Λαύρας. Χωρὶς νὰ σοὶ ἀναφέρω πάλιν τοὺς λόγους ἐφ' ὧν ἐβασίσθη ἄλλοτε, εἶμαι πληρέστατα πεπεισμένος ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχη ἀσυμφωνία μετὰ τῆς ἡμερομηνίας τοῦ ἐν λόγῳ ταξιδιδίου καὶ τῆς ἐν τῷ πιστοποιητικῷ τοῦ ἱατροῦ. Αὐτὸ εἶνε τὸ τραπὸν μέρος τῆς μηχανογραφίας, ἥτις θὰ καταπέση ὀλόκληρος ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι τῆς βάσεως ἂν τὴν προσβάλωμεν ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐποψίν. Τὰ μέσα τῆς προβολῆς τὰ κατέχει ὁ κόμητις ἂν δυνηθῶ νὰ τ' ἀρπάσω ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ διὰ τῆς βίας, ὁ ἱερός σκοπὸς τῆς ζωῆς σου καὶ τῆς ἰδικῆς μου ζωῆς ἐπετεύχθη. Ἐὰν ἀποτύχω, τὸ ἀδίκημα ὅπερ ὑπέστη ἡ Λαύρα δὲν θὰ τύχη ἐπανορθώσεως ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

— Καὶ σὺ ἐπίσης, Βάλτερ, φοβείσαι μὴ ἀποτύχῃς;

— Δὲν τολμῶ νὰ προεικάσω πλήρη ἐπιτυχίαν καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον, μὲ ἤκουσες πρὸ ὀλίγου, Μαριάννα, λαλοῦντα τόσον σαφῶς καὶ εἰλικρινῶς. Δύναμαι νὰ τὸ εἶπω ἐν συνειδήσει καὶ ἐπιθέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας: αἱ ἐλπίδες ἄς δυνάμεθα νὰ συλλάβωμεν περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Λαύρας εἶνε πολὺ, παραπολύ ἀσθενεῖς! Γινώσκω ὅτι ἡ περιουσία τῆς κατεστράφη· γινώσκω ὅτι ἡ τελευταία πιθανότης περὶ ἀνακτήσεως τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ κοινωνικῆς τῆς καταστάσεως ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἀμειλικτοτάτου τῶν ἐχθρῶν τῆς, ἀνθρώπου δολίου, ὅστις μέχρι σήμερον εἶνε ἀπρόσβλητος καὶ δύναται ἕως τέλους νὰ μείνῃ τοιοῦτος. Τώρα ὅτε ἀπώλεσε πάντα τὰ ὑλικά αὐτῆς πλεονεκτήματα, τώρα ὅτε πᾶσα ἐλπίς περὶ ἀνακτήσεως τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς θέσεως εἶνε ὑπὲρ ποτε ἀμφίβολος, τώρα ὅτε τὸ μέλλον τῆς ἐξαρτᾶται ἐξ ὅσων ὁ σύζυγός τῆς πράξη ὑπὲρ αὐτῆς, ὁ πτωχὸς καθηγητῆς τῆς ἱχνογραφίας δύναται τέλος πάντων ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν του χωρὶς πλῆθος νὰ φοβηθῇ μήπως βλάβῃ ἢ εἰλικρινῆς ἐκδηλώσει τῶν αἰσθημάτων του. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς εὐδαιμονίας ἐγὼ ἤμην μόνον ὡς πρὸς αὐτὴν ὁ διδάσκαλος ὁ ἔχων χρέος νὰ ὀδηγῶ τὴν χεῖρά τῆς. Τώρα ὅτε

εἶνε δυστυχῆς, ζητῶ τὴν χεῖρα ταύτην μὲ τὸν τίτλον τοῦ συζύγου!

Τὸ βλέμμα τῆς Μαριάννας ἀνεζήτησε μετὰ στοργῆς τὸ ἰδικόν μου. Δὲν ἠδυνάμην νὰ λαλήσω ἐπὶ πλεόν ἢ καρδία μου ἔπαλλε σφοδρῶς, τὰ χεῖλη μου ἔτρεμον. Ἄν παρετείετο ἡ σκηνὴ ἐπ' ὀλίγον, θὰ ἠναγκαζόμην ἀκουσίως νὰ ἐκλιπαρήσω αὐτὴν ζητῶν ἔλεος. Ἠγέρθη ὅπως ἐξέλω, ἀλλὰ καὶ ἡ Μαριάννα ἠγέρθη ταυτοχρόνως καὶ ἀπωθεῖσα ἠρέμα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου μου μ' ἐκράτησε πλησίον τῆς.

— Βάλτερ, μοὶ εἶπεν, ἐγὼ σὰς ἐχώρισα ἄλλοτε πρὸς κοινὴν δυστυχίαν καὶ σοῦ καὶ ἐκείνης. Περίμενε, ἄριστε καὶ προσφιλέστατε τῶν φίλων μου, περίμενε νὰ ἔλθῃ ἡ Λαύρα ἐδῶ καὶ νὰ σοὶ εἴπῃ τί ἔπραξα.

Καὶ διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τοῦ ἐν Λίμμεριτζ ἀποχαιρετισμοῦ μὲς ἐπέθηκε τὰ χεῖλη τῆς ἐπὶ τοῦ μετώπου μου καὶ με ἠσπάζετο. Ἐν δάκρυ ἔρρευεν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου καθ' ἣν στιγμήν με ἠσπάζετο. Βίτα στραφεῖσα ἀποτόμως μοὶ ἔδειξε τὴν ἔδραν ἐξ ἧς ἠγέρθη καὶ με ἄφησε μόνον ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Ἐμείνα πλησίον τοῦ παραθύρου ἀναμένων τὴν λύσιν τῆς κρισιμοτάτης ταύτης περιπετειᾶς τοῦ βίου μου. Τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ μετὰ τούτῳ τεταραχθένον ἐκ τόσων σφοδρῶν συγκινήσεων σχεδὸν δὲν ἐλειτούργει πλέον. Περὶ οὐδενὸς ἄλλου εἶχον συνειδησιν εἰμὴ περὶ τῆς ἐπωδύνου ἐντάσεως λεπτοτάτων τινῶν συνήθως καὶ οικειοτάτων ἐντυπώσεων. Ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου μοὶ ἐνεποίει θάμβος ἀνυπόφορον. Τὰ λευκὰ θαλάσσια πτηνὰ ἄτινα περιίπαντο μακρὰν, ἐνόμιζον ὅτι ἔτυπτον διὰ τῶν περὶ τῶν πρόσωπόν μου. Ὁ ὑπόκοφος καὶ ἀρμονικὸς ψιθυρὸς τῶν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς θραυομένων κυμάτων ἀντήχει εἰς τὴν ἀκαὴν μου ὡς πάταγος βροντῆς.

Ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ ἡ Λαύρα Φαίρλη εἰσῆλθε μόνη. Οὕτως εἰσῆλθεν ἄλλοτε ἐν τῷ ἐστατοριῳ τοῦ Λίμμεριτζ-Χάουζ, τὴν ἡμέραν τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας. Εἶχε τότε πλησιάσει πρὸς ἐμὲ διὰ βήματος βραδέος, κλονιζομένου, μελαγχολικῆ καὶ δισταζούσα. Ἀλλὰ νῦν προσήρχετο σπεύδουσα μὲ βῆμα ἐλαφρὸν ὅπως ὑπαντήσῃ τὴν εὐτυχίαν καὶ ἡ λάμψις τῆς ἠκτινοβόλει ἐκ χαρᾶς. Ἀφ' ἐαυτῶν οἱ ποθητοὶ βραχιόνες τῆς περιέβαλον τὸ σῶμά μου καὶ τὰ τρυφερά τῆς χεῖλη συνήντησαν τὰ ἰδικά μου!

— ὦ ἀγαπητέ μου! ἐψιθύρισε, δυνάμεθα τώρα νὰ εἴπωμεν ἐλευθέρως τί αἰσθάνεται ἡ καρδία μας!...

Καὶ ἀποθέτουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους μου μετὰ χαρᾶς καὶ περιπαθείας,

— ὦ! ἔλεγεν ἐν πάσῃ ἀρελείᾳ καὶ ἀθωότητι, τέλος πάντων πόσον εἶμαι εὐτυχῆς!

Δ

Μετὰ δέκα ἡμέρας ἤμεθα εὐτυχέστεροι. ἤμεθα νυμφευμένοι.

Παρατρέχω κατὰ τὴν διήγησιν τὴν ἡῶν τοῦ ὑμεναίου μας καὶ προχωρῶ πρὸς τὴν προσεγγίζουσαν λύσιν τοῦ δράματος.

Παρήλθον δεκαπέντε περίπου ἡμέραι.

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 80.

εἶχομεν ἤδη ἐπιστρέψει καὶ οἱ τρεῖς εἰς Λονδίνον καὶ ἡ ἀπειλητικὴ σκιά τοῦ μέλλοντος ἀγῶνος λαθραίως ἐπεξετεινετο ὑπεράνω ἡμῶν. Ἡ Μαριάννα καὶ ἐγὼ ἐφροντίσαμεν νὰ τηρῶμεν ἀπόκρυφον ἀπὸ τῆς Λαύρας τὴν αἰτίαν τῆς ἐσπευσμένης ἐπιστροφῆς μας, τοῦτέστι τὴν ἀνάγκην νὰ καταλάβωμεν ἐξαίφνης τὸν κόμητα. Εὐρισκόμεθα εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς Μαΐου, τὸ δὲ συμβόλαιον τῆς ἐνοικίασεως τῆς ἐν Φόρεστ-Ρῶδ οἰκίας ἔληγε κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου. Ἄν ἀνεύου τὴν ἐνοικίασιν ὁ κόμητις — εἶχον δὲ ἰσχυροὺς λόγους, οὗς μετ' ὀλίγον θὰ ἐκθέσω νὰ προβλέπω τὸ τοιοῦτο—ἠδυνάμην νὰ ἐλπίζω ἀσφαλῶς ὅτι δὲν θὰ μοὶ διέφευγεν. Ἀλλ' ἐὰν ἡ περὶ τούτου προσδοκία μου διεψεύδετο, ἤτοιμαζετο δὲ ν' ἀπέλθῃ ἐξ Ἀγγλίας, μόλις μοὶ ὑπελείπετο ὁ ἀναγκαῖος καιρὸς ὅπως ἐξοπλισθῶ πρὶν ἀναλάβω τὸν ἀγῶνα.

Κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς ἀπολαύσεως τῆς εὐτυχίας μου ὑπῆρχον ὡραὶ τινες καθ' ἃς ἡ ἀπόφασίς μου ἐδειλία, καθ' ἃς ὁ πειρασμὸς μοὶ ὑπηγόρευε τὴν ἰδέαν ν' ἀπολαύσω ἀνέτως καὶ ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ τῆς εὐδαιμονίας μου, νῦν ὅτε ὁ προσφιλέστατος τῆς ζωῆς μου πόθος ἐπραγματοποιεῖτο, ἀφοῦ ἡ Λαύρα μοὶ ἐδώρει τὸν ἔρωτά τῆς. Διὰ πρώτην φοράν ἀνελογιζόμενη μετὰ τινος ὀλιγοψυχίας τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου, τὰς πολλαπλασιασθείσας ἐχθρικὰς κατ' ἐμοῦ συμπτώσεις, τὴν μέλλουσαν εὐφροσύνην ἣν μοὶ ὑπισχνεῖτο ἡ νέα μου ὑπαρξίς καὶ τοὺς κινδύνους οἵτινες ἠπειλοῦν τὴν διὰ τοιαύτης ὑπερόγκου τιμῆς ἀποκτηθεῖσαν εὐδαιμονίαν μου. Ναι! τὸ δολογῶ εἰλικρινῶς· ἐπὶ διάστημα τι πολὺ βραχὺ παρεσύρθη σαγήνευθεὶς ἐκ τῶν τερψιθῦμων ἐμπνεύσεων εὐτυχῶς ἔρωτος μακρὰν τοῦ σκοποῦ, πρὸς ὃν δὲν εἶχον παύσει ν' ἀποβλέπω καὶ κατ' αὐτὰς τὰς ζοφερωτάτας τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν, ὅτε ὑφιστάμην τόσας σκληρὰς δοκιμασίας. Ἡ Λαύρα ἐν ἀγνοίᾳ τῆς μὲ ἀπεμάκρυνε τοῦ ἐπιπόνου δρόμου· ἀλλ' αὐτὴ πάλιν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἐμελλε νὰ μὲ ἐπαναγάγῃ εἰς αὐτόν.

Ἐνίοτε κατὰ τὸν μυστηριώδη ὕπνον τῆς τὰ ὄνειρα τῆ ὑπενεθύμιζον τὸ φρικαλέον παρελθόν, κατὰ τὸ ἡμισυ ἐξελειφθὲν ἐκ τῆς μνήμης, καὶ ἐπανεβλέπεν ἐν ἐνυπνίῳ συμβάντα τινά, ὧν ἀφοῦ ἐξεγείρετο, οὐδ' ἔγχος ἀπέμεινε εἰς τὴν μνήμην τῆς. Νύκτα τινά, δύο ἐβδομάδας μετὰ τὸν γάμον μας, ἐνῶ ἐθεώρουν αὐτὴν κοιμωμένην εἶδον δάκρυα ἐκρέουσαντα λαθραίως ἐκ τῶν βλεφάρων τῆς καὶ ἤκουσα τὰ χεῖλη τῆς ψιθυρίζοντα λέξεις, ἐξ ὧν σαφῶς κατενόησα ὅτι ἐνεθυμετο ἀκόμη ἐναγωνίως τὸ ἀπείσιον εἰς Μπλάκ-οὐατερ-Πάρκ ταξιδίδιον τῆς. Ἡ ἐπίκλησις αὐτῆς, ἧς δὲν εἶχε συνειδησιν καὶ ἥτις ἐν τῇ γαλήνῃ τοῦ ὕπνου εἶχε τι τὸ συγκινητικόν καὶ ἐπίσημον, ἐξῆψεν οὐκ οἶδά τινά ζῆσιν κυκλοφορήσασαν ἐν ἐμοὶ ἐν τῷ ἄμα. Ἡ εἰς Λονδίνον ἀναχώρησίς μας εἶχεν ὀρισθῆ διὰ τὴν ἐπαύριον, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἢ ἀποφασίς μου ἐγένετο ὑπὲρ ποτε σταθερὰ καὶ δεκάκις ἰσχυροτέρα.

Κατ' ἀρχὰς ἦτο ἐπάναγκες νὰ μάθω-
μέν τι περὶ τοῦ ἀνδρὸς καθ' οὗ ἐμελλον
νὰ ἐπιχειρήσω τὸν ἀγῶνα. Μέχρι τῆς ἡ-
μέρας ἐκείνης ἡ ἀληθὴς ἱστορία τῆς ζωῆς
τοῦ ἀπέμεινε δι' ἐμὲ μυστήριον ἀνεξιχνία-
στον.

Ἦρχισα κατὰ πρῶτον ἐξαντλῶν τὰς
σπανίας τῶν πληροφοριῶν πληγὰς ὅσαι εὐ-
ρίσκοντο εἰς τὴν διάθεσίν μου. Ἡ σπου-
δαία ἐκθεσις ἡ γραφεῖσα παρὰ τοῦ Φριδε-
δαίου Φαίρλη—ἦν ἡ Μαρριάννα ἡδυνήθη νὰ
ἐπιτύχη χάρις εἰς τὰς ὁδηγίας ἃς τῇ εἶχα
δώσει κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα—δὲν
ἠδύνατο ποσῶς νὰ μὲ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν
ἰδικόν μου σκοπὸν ἐφ' οὗ ἐπὶ τοῦ παρόν-
τος ἡσυχολούμην καὶ ἐμελέτων. Ἐνῶ ἀνε-
γίνωσκον αὐτήν, ἀνεπόλουν τὴν σειρὰν ἐ-
κείνην τῶν δόλων καὶ τῶν ψευδῶν, ἦν μοι
ἀπεκάλυψεν ἡ ἀνακοίνωσις τῆς κυρίας
Κλέμεντς, δι' ἧς ἡ Ἄννα Κάδερικ ἤχθη εἰς
Λονδίνον καὶ φθῆσα ἐκεῖ ἐθυσίασθη ὑπὲρ
τῆς ἐπιτυχίας τῆς συνωμοσίας. Ἀλλὰ καὶ
εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο δὲν εὕρισκον ἀπο-
λύτως τι δι' οὗ ἠδυνάμην νὰ ἐπιτεθῶ κατ'
αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν πληξῶ.

Ἀνελογίσθη κατόπιν τοῦ Ἡμερολο-
γίου ὅπερ ἡ Μαρριάννα εἶχε καταρτίσει ἐν
Μπλάκ-ούατερ. Τῇ αἰτήσῃ μου μοι ἀνε-
γνώσεν ἐκ νέου περικοπὰς τινὰς τὰς ἀνα-
φερομένας εἰς τὴν περιεργίαν ἣν ὁ κόμης
ἄλλοτε τῇ εἶχεν ἐμπνεύσει καὶ τὰς εὐα-
ρίθμους πληροφορίας ἃς περὶ αὐτοῦ ἠδυν-
ήθη νὰ συνάξῃ.

Αἱ περικοπαὶ περὶ ὧν ποιούμεαι λόγον
εὕρισκονται εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἡμε-
ρολογίου ὅπου ἡ Μαρριάννα ἐπιχειρεῖ νὰ
ζωγραφίσῃ τὴν μορφήν τοῦ κόμητος, ἐν-
ταῦτ' ἂν ν' ἀναλύσῃ τὸν χαρακτῆρά του.
Ἐν αὐταῖς ὁμιλοῦσα περὶ αὐτοῦ λέγει:
«ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν ὑπερέβη τὰ ὄ-
ρια τῆς πατρῆος τοῦ χώρας» τὸν περι-
γράφει ὡς «ἰδαιζόντως καὶ ἀπλήτως ἐξε-
τάζοντα νὰ μάθῃ ἐάν τις ἰταλὸς εὐπατρί-
δης εἶχεν ἐγκαταστῆ εἰς τινὰ μικρὰν καὶ
πλησιεστάτην εἰς Μπλάκ-ούατερ-Πάρκ
πόλιν» ἀναφέρει ὅτι «λαμβάνει ἐπιστο-
λὰς φερούσας παραδοξότατα γραμματόση-
μα καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων μίαν σεσημα-
σμένην διὰ μεγάλῃς σφραγίδος φαινομένην
ὡς ἔγγραφον ἐπίσημον». Τείνει νὰ πιστεύ-
σῃ, ὅπως ἐξηγήσῃ τὴν μικρὰν διαμονὴν
τοῦ κόμητος ἐν τῇ ξένῃ, ὅτι εἶνε πολιτι-
κὸς ἐξορίστος. Ἀλλὰ δὲν δύναται ἀφ' ἐ-
τέρου πῶς νὰ συνδυάσῃ τὴν εἰκασίαν ταύ-
την μετὰ τὴν παραλαβὴν ἐπιστολῆς προερ-
χομένης ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ σεσημα-
σμένης διὰ μεγάλῃς διπλωματικῆς σφρα-
γίδος, ἐπειδὴ αἱ ἐπιστολαὶ αἱ ἐκ τῆς ἡ-
πειρωτικῆς Εὐρώπης προερχόμεναι καὶ εἰς
πολιτικὸς ἐξορίστους ἀπευθυνόμεναι δὲν
εἶχον τὴν πομπώδη ἐκείνην ἐξωτερικὴν
ἐπίδειξιν, ἣτις θὰ ἦτο ἰκανὴ νὰ ἐξεγείρῃ
τὰς ὑποφίας τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ταχυ-
δρομικῶν γραφείων.

Αἱ παρατηρήσεις ἃς οὕτως μοι ἐχορή-
γει τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Μαρριάννας, συν-
δυαζόμεναι μετὰ τινὰς εἰκασίας ἰδικὰς μου,
φυσικῶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρατηρήσεων
ἀπυρρεούσας, μοι ὑπηγόρευσαν συμπέρα-

σμα εἰς τὸ ὅποιον μετ' ἐκπλήξεως ἐσυλλο-
γίσθη ὅτι δὲν κατέληξα πρότερον. Ἐλε-
γον κατ' ἐμαυτὸν ὅτι ἡ Λαύρα ἄλλοτε
εἶπε πρὸς τὴν Μαρριάνναν καὶ ὅπερ ἤκου-
σεν ὠτακουστοῦσα ἡ κυρία Φόσκου:

— Ὁ κόμης εἶνε κατάσκοπος!

Ἡ Λαύρα εἶχε προφέρει τὴν λέξιν ταύ-
την ὅλως τυχαίως ἐν τῇ πρώτῃ ὁρμῇ τῆς
φυσικῆς ὀργῆς ἣν τῇ ἐνεποίει ἡ συμπερι-
φορὰ του. Ἐγὼ ὅμως τῷ ἀπέδωκα τὸ ἐ-
πίθετον ἀδιστακτικῶς καὶ ἐν πλήρει πεποι-
θήσει ὅτι ὡς ἐπάγγελμα τῷ ὄντι εἶχε τὸ
τοῦ κατασκόπου. Ἐν τοιαύτῃ ὑποθέσει,
τὰ αἷτια ἅτινα τὸν ἔκαμον νὰ μὲνῃ ἐν
Ἀγγλίᾳ παρὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐπὶ το-
σοῦτον χρόνον μετὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν ὑ-
λικῶν ὠφελειῶν, ἃς ἠρύσθη ἐκ τοῦ ἐξυ-
φαιθέντος κατὰ τῆς Λαύρας δόλου, τὰ
αἷτια ταῦτα καθίσταντο δι' ἐμὲ σφῆ καὶ
εὐκρινέστατα.

Τὸ ἔτος καθ' ὃ συνέβησαν τὰ γεγονότα
ἅτινα διηγούμαι, ἦτο αὐτὸ ἐκεῖνο καθ' ὃ
ἐγένετο ἐν Χαῦδ Πάρκ ἡ περίφημος ἐκθε-
σις τοῦ Κρυσταλλίνου Παλατίου. Πολλοὶ
ξένοι, πολυπληθέστεροι τοῦ συνήθους εἶχον
ἀφιχθῆ καὶ ἀπεδιδάχοντο καθ' ἐκάστην
εἰς Ἀγγλίαν. Μεταξὺ τούτων εὕρισκοντο
πολλοὶ ἑκατοστῆς ἀνδρῶν, οὓς αἱ οἰκεῖαι
καὶ διαρκῶς φιλόποπτοι κυβερνήσεις ἐπε-
τήρουν κρυφίως δι' ἐμμίσθων πρακτόρων.
Αἱ ὑποφίαι μου οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν κατέτα-
ξαν εἰς τὸν ὄμιλον τῶν χυδαίων ξένων κα-
τασκόπων ἀνδρῶ ὑψηλῆς περιωπῆς, οἷος
ἦτο ὁ κόμης καὶ πεπραιοικισμένον διὰ το-
σοῦτων ἐξαιρετικῶν προσόντων. Ὑπόπτει-
σα ὅτι κατεῖχε θέσιν ἀνωτέραν ἐπιφορτι-
σμένος ὑπὸ τῆς κρυφίως μισθοδοτούσης αὐ-
τὸν κυβερνήσεως νὰ διοργανίξῃ καὶ διευ-
θύνῃ τὴν ἐργασίαν τῶν εἰς τὴν ἡμετέραν
χώραν ἐξασκούντων τὰ χρέη τῶν ἀρρένων
καὶ θηλέων κατασκόπων. Ὡς πιθανώτα-
τον δὲ ἐθεώρησα ὅτι καὶ ἡ κυρία Ριουμ-
πελ, ἡ νουσοκόμος ἣν ἐχρησιμοποίησαν ἐν
Ππλάκ-ούατερ Πάρκ εἰς στιγμὴν τόσο-
κατάλληλον θ' ἀνῆκεν εἰς τὸ σῶμα τῶν
τοιούτων κατασκόπων.

Ἐὰν παρεδεχόμεθα ὅτι ἡ εἰκασία μου
ἐστηρίζετο ἐπὶ ἀληθοῦς τινος βάσεως, τότε
ἡ θέσις τοῦ κόμητος ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ
ὡς ἦττον ἀπρόσβλητος ἀφ' ὅ,τι ἔως τότε
ὑπεθέτομεν. Ἀλλ' εἰς τινὰ ἔπρεπε ν' ἀπο-
ταθῶ διὰ νὰ μάθω τι περιπλέον περὶ τοῦ
παρελθόντος τοῦ ἀνδρὸς τούτου καὶ περὶ
τῆς ιδιότητός του;

Ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀμηχανίᾳ ἐσκέφθη ὅτι
ὁ κάλλιον παντὸς ἄλλου δυνάμενος νὰ μοι
παράσῃ σὺνδρομὴν πρὸς τοῦτο, θὰ ἦτό
τις τῶν συμπatriωτῶν του, χαίρων τὴν
ἐμπιστοσύνην μου. Ὁ πρῶτος εἰς ὃν ἀνέ-
τρεξεν ὁ λογισμὸς μου ἐν τοιαύτῃ περι-
πτώσει ἦτο ὁ μόνος ἰταλὸς, μετ' οὗ συνε-
δεύμην διὰ στενῆς φιλίας, ἦτοι ὁ ἰδιότρο-
πος φίλος μου, καθηγητῆς Πέσσας.

Ὁ καθηγητῆς ἐπὶ τοσοῦτον μακρὸν χρό-
νον ἐγένετο ἄφαντος ἐκ τῶν σελίδων τού-
των, ὥστε βεβαίως ἐκινδύνευε νὰ λησμο-
νηθῆ ἐντελῶς.

[Ἐπταί συνέχισα]

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΩΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἦρα προηγούμενον φύλλον.]

Ὁ Σχικῶ, μόλονότι γενναῖος, ἤκουσεν
ἐκείνον τὸν θόρυβον οὐχὶ ἀνεῖ ἰσχυροῦ καρ-
διακοῦ παλμοῦ. Ἴνα δὲ λάβῃ καιρὸν νὰ
καθησυχάσῃ, ἔλαβε θέσιν ὑπὸ τὴν σκιὰν
τοῦ ἀμβωνος, ὁπόθεν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ
καὶ ἐξετάζῃ ἐπισταμένως τοὺς προϊστα-
μένους τῆς συνελεύσεως τρεῖς μοναχοὺς,
καθημένους ἐπὶ τῶν προσενεχθέντων αὐ-
ταῖς ἀνακλίντρων, ὅπισθεν τῶν ὁποίων
ἴσταντο ὄρθιοι οἱ ἕτεροι δώδεκα μοναχοί.
Ἄφου αἱ θύραι ἐκλείσθησαν καὶ ὁ θόρυ-
βος ἔπαυσε, μικρὸς κώδων ἤχησε τρεῖς καὶ
ἐγένετο ἀπόλυτος σιγῆ.

— Ἀδελφὲ Μονσώρω! εἶπεν ὁ καὶ πρό-
τερον λαλήσας μοναχός, ὁποῖας εἰδήσεις
κομίζετε ἐκ τῆς ἐπαρχίας τῆς Ἀνδεγαυίας;
Ἡ προσοχὴ τοῦ Σχικῶ διηγέθη, ἔνεκα
δύο λόγων. Τὸ μὲν ἔνεκα τῆς ἐπιτακτι-
κῆς φωνῆς, μᾶλλον καταλλήλου ν' ἀκούη-
ται ἐπὶ πεδίον μάχης ἢ ἐντὸς μοναστη-
ρίου, τὸ δ' ἔνεκα τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀδελ-
φοῦ Μονσώρω, γνωστοῦ πρὸ ὀλίγων ἡμε-
ρῶν εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου εἶχε προξενήσει
ποιᾶν τινα ἐτύπωσην.

Ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα μοναχὸς διήλθε
μέρος τοῦ παρεκκλησίου καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ
τοῦ ἀμβωνος. Ὁ Σχικῶ ἐπειράθη νὰ ἴδῃ
τὸ πρόσωπόν του, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον ἐξ
ἧς θέσεως εὕρισκετο.

— Ἀδελφοί μου, εἶπε τότε φωνῆ, τὴν
ὁποίαν παραχρῆμα ὁ Σχικῶ ἀνεγνώρισεν
ὡς τὴν φωνὴν τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ, αἱ
ἐκ τῆς ἐπαρχίας τῆς Ἀνδεγαυίας εἰδήσεις
δὲν εἶναι εὐχάριστοι οὐχὶ διότι στερού-
μεθα ἐκεῖ συμπαιθῶν, ἀλλὰ διότι στερού-
μεθα ἀντιπροσώπων. Ἡ εἰς ἐκείνην τὴν
ἐπαρχίαν διάδοσις τῆς Ἐνώσεως εἶχεν ἀ-
νακαθῆ εἰς τὸν βαρόνον Μεριδόρ, ἀλλ' ὁ
γέρων ἐκεῖνος, ἀπελπισθεὶς ἐκ τοῦ τελευ-
ταίου συμβάντος θανάτου τῆς θυγατρὸς
του, ἡμέλησεν, ἐν τῇ θλίψει του, τὰς ὑ-
ποθέσεις τοῦ ἀγίου Δεσμοῦ· μέχρις οὗ δὲ
παρηγορηθῆ, δὲν δυνάμεθα νὰ προσδοκῶ-
μέν τι πρὸ αὐτοῦ. Ἐγὼ ὅμως κομίζω
τρεῖς νέες συγκαταθέσεις εἰς τὸν συνεται-
ρισμὸν, τὰς ὁποίας, κατὰ τὸν κανονισμόν,
κατέθεσα εἰς τὸ κιβώτιον τῆς Μονῆς. Τὸ
συμβούλιον θέλει κρίνει ἐάν οἱ τρεῖς νέοι
ἀδελφοί, περὶ ὧν ἐγγυώμαι ὡς περὶ ἐμαυ-
τοῦ δέον νὰ γένωνται δεκτοί.

Ψιθυρισμὸς ἐπιδοκιμασίας ἐκυκλοφόρη-
σεν εἰς τὰς τάξεις τῶν μοναχῶν.
Ὁ ἀδελφὸς Μονσώρω κατῆλθε τοῦ ἀμ-
βωνος καὶ ἔλαβε τὴν θέσιν του.

— Ἀδελφὲ Λακουριέρε! ἐπανελάβην ὁ
αὐτὸς μοναχός, ὅστις ἐφαίνετο προωρι-
σμένος νὰ καλῆ τοὺς μοναχοὺς, κατὰ τὰς
ἰδιοτροπίας του, εἶπατε ἡμῖν τί ἐπραξάτε
εἰς τοὺς Παρισίους;

Ἄνθρωπος ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἀμβωνος.

— Ἀδελφοί μου, εἶπε, πάντες γινώ-
σκετε ἐάν εἶμαι εὐλαβὴς καθολικὸς καὶ
ἐάν ἔδωκα δείγματα τῆς εὐλαβείας μου
καθ' ἣν ἡμέραν ἐθριαμβεύσε. Ναι, ἀδελ-

φοί μου, έκτοτε, μάλιστα δὲ τὸ καυχώμαι, ἤμην ἐκ τῶν πιστῶν τοῦ μεγάλου ἡμῶν Ἐρρίκου Γκιζη, ἐξ αὐτοῦ δὲ τοῦ στόματος τοῦ κ. Βέμε, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος εὐλογεῖτω, ἔλαβον τὰς διαταγὰς, τὰς ὁποίας ἠδύοκησε νὰ μοὶ δώσῃ καὶ τὰς ὁποίας ἐξετέλεσα κατὰ τρόπον ταιούτου, ὥστε ἠθέλησα νὰ φρονέσω τοὺς ἰδίους ἐνοίκους μου. Ἐνεκὰ δὲ τῆς εἰς τὴν ἁγίαν ὑπόθεσιν ἀφοσιώσεώς μου διωρίσθην ἀρχηγὸς συνοικίας καὶ τολμῶ νὰ εἶπω, ὅτι τοῦτο ὑπῆρξεν εὐτυχῆς διὰ τὴν θρησκείαν περιπτώσις, διότι τοιοῦτοτρόπως ἠδυνήθην νὰ παρατηρήσω πάντας τοὺς αἰρετικούς τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, εἰς τῆς ὁποίας τὴν ὁδὸν τοῦ Ἐηροῦ Δένδρου διατηρῶ πάντοτε εἰς τὴν ὑμετέραν ὑπηρεσίαν τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ὁραίου Ἀστέρου, καὶ νὰ καταδείξω αὐτοὺς εἰς τοὺς φίλους ἡμῶν. Βεβαίως, δὲν διψῶ πλέον τὸ αἶμα τῶν Οὐγονότων ὡς ἄλλοτε, δὲν δύναμαι ὅμως ν' ἀποκρύψω εἰς ἑμαυτὸν τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τῆς ἁγίας Ἐνώσεως, τὴν ὁποίαν ἐργαζόμεθα νὰ ἰδρῶμεν.

— Ἄς ἀκούσωμεν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικῶ· ἐὰν ἐνθυμούμαι καλῶς, αὐτὸς ὁ Λαουριέρος ἦτο μακρινῶς σφαγεὺς αἰρετικών καὶ θὰ ἤξεύρει πολλὰ πράγματα περὶ τοῦ Δεσμοῦ.

— Λαλήσατε! λαλήσατε! εἶπον πολλοὶ φωναί.

Ὁ Λαουριέρος, ὅστις εὗρισκε τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀναπτύξῃ τὰ ῥητορικά πλεονεκτήματά του, ὅπερ σπανίως συνέβαινεν αὐτῷ, εἰ καὶ ἐθεώρει αὐτὰ ἔμφυτα ἐν αὐτῷ, εἰσήγγασεν ὀλίγον, ἔβηξε καὶ ἐπανάλαθεν:

— Ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, ἀδελφοί μου, δὲν ἀπασχολεῖ ἡμᾶς μόνη ἡ ἐξαφάνισις τῶν ἀτομικῶν αἰρέσεων, ἀλλ' ἀνάγκη, πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ἀγαθῶν Γάλλων, ὅπως οὐδέποτε ἀπαντήσωσιν αἰρετικούς μεταξὺ τῶν κεκλημένων νὰ βασιλεύσωσιν ἐπ' αὐτῶν πριγκήπων. Ποῦ, ἀδελφοί μου, ἐφθάσαμεν; Ὁ Φραγκίσκος Β', ὅστις ὑπέσχετο νὰ ἦναι ζηλωτὴς τῆς θρησκείας, ἀπέθανεν ἄνευ ἀπογόνων· ὁ Κάρολος Θ', ὅστις ἦτο ζηλωτὴς, ἀπέθανεν ἄνευ ἀπογόνων· ὁ Βασιλεὺς Ἐρρίκος Γ', τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι ἔργον μου νὰ ἐξετάσω τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις καὶ νὰ χαρακτηρίσω τὰς πράξεις, θ' ἀποθάνει, λιπιδνῶς, ἄνευ ἀπογόνων· θέλει μείνει, λοιπόν, ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού, ὅστις, ὄχι μόνον οὐδ' αὐτὸς ἔχει τέκνα, ἀλλὰ καὶ δεικνύται χλιαρὸς πρὸς τὸν Ἅγιον Δεσμόν.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τοῦ λόγου του, πολλοὶ φωναί, ἐν αἷς ἡ τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ, διέκοψαν αὐτόν.

— Διατί χλιαρὸς, εἶπεν ὁ μέγας κυνηγός, καὶ τί δικαιολογεῖ τὴν κατηγορίαν ταύτην κατὰ τοῦ πριγκήπου;

— Λέγω χλιαρὸς, διότι εἰσέτι δὲν ἔδωκε τὴν συγκατάθεσίν του εἰς τὸν Ἅγιον Δεσμόν, μολονότι ὁ διακόψας με ἐπίσημος ἀδελφὸς πολλάκις τὸ ὑπεσχέθη ἐν ὀνόματι αὐτοῦ.

— Τίς σὰς λέγει, ὅτι δὲν ἔδωκε τὴν συγκατάθεσίν του, ἀφοῦ ἀνηγγέλθησαν

νέαι συγκαταθέσεις; Φρονῶ ὅτι δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ κατηγορήτε πρὶν ἢ γένητε ἡ ἐξέλεξις.

— Εἶναι ἀλήθης, εἶπεν ὁ Λαουριέρος, θὰ περιμεῖνω ἀκόμη· πλὴν, μετὰ τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού, ὅστις εἶναι θνητὸς καὶ ἄτεκνος, ἀπομένει ὁ θηριωδέστερος Οὐγονότος, τὸν ὁποῖον δύναται τίς νὰ φαντασθῆ, εἰς ἀρνησθήσας, εἰς Ναβουχοδονόσωρ, εἰς τὸν ὁποῖον θέλει περιέλθει τὸ στέμμα.

Ἐνταῦθα, ἀντιψιθυρισμῶν, φρενητιῶδη χειροκροτήματα διέκοψαν τὸν Λαουριέρον.

— Τὸ στέμμα θὰ περιέλθει εἰς τὸν Βεαρνὸν Ἐρρίκον, κατὰ τοῦ ὁποίου ἰδρύθη ὁ συνεταιρισμὸς οὗτος· εἰς τὸν Βεαρνὸν Ἐρρίκον, τὸν ὁποῖον πολλάκις νομίζουσιν ἀσχολούμενον εἰς τοὺς ἔρωτάς του εἰς τὴν Πῶ ἢ τὴν Τάρβην, ἀπαντῶσι δ' εἰς Παρισίους.

— Εἰς Παρισίους; ἀνέκραξαν πολλοὶ εἰς τοὺς Παρισίους; ἀδύνατον.

— Ἦλθεν εἰς τοὺς Παρισίους! ἀνέκραξεν ὁ Λαουριέρος, εὗρισκετο δὲ μάλιστα τὴν νύκτα, καθ' ἣν ἐδολοφονήθη ἡ κυρία τῆς Σώβης; ἴσως δ' εὗρισκεται καὶ ταύτην τὴν στιγμήν.

— Εἰς θάνατον ὁ Βεαρνός! ἀνέκραξαν πολλοί.

— Ναί, ἀναμφιβόλως, εἰς θάνατον! ἐφώνησεν ὁ Λαουριέρος, ἐὰν δ' ἔλθῃ, κατὰ τύχην, εἰς τὸν Ὁραίου Ἀστέρου, ἐγγυώμαι περὶ αὐτοῦ· πλὴν δὲν ἔρχεται. Θὰ κατοικήσῃ παρὰ φίλῳ του, διότι ἔχει φίλους ὁ αἰρετικός. Ἄρα τὸν ἀριθμὸν τῶν φίλων του δέον νὰ ἐλαττώσωμεν ἢ νὰ καταστήσωμεν γνωστὸν. Ἡ ἡμετέρα Ἐνωσις εἶναι ἁγία, ὁ ἡμέτερος Δεσμὸς εἶναι νόμιμος, καθιερωμένος καὶ ὑπολογημένος ὑπὸ τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν, τοῦ πάπα Γρηγορίου Γ'. Προτείνω, λοιπόν, ὅπως μὴ μένη ἐπὶ πλέον ἀπόρητος, ὅπως δοθῶσι κατάλογοι εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῶν συνοικιῶν καὶ τοὺς δεκάρχους, οἵτινες νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἀγαθῶν πολιτῶν καὶ προσκαλέσωσιν αὐτοὺς νὰ προσυπογράψωσιν. Ὅσοι ὑπογράψωσι θὰ εἶναι φίλοι μας, ὅσοι δ' ἀρνηθῶσιν, ἐχθροί μας, ἐπομένως, διδομένης εὐκαιρίας νέας νυκτὸς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, ἥτις φαίνεται εἰς τοὺς πιστοὺς ἐπείγουσα, θέλομεν πράξῃ ὅ,τι ἐν τῇ προηγουμένῃ ἐπράξαμεν, θέλομεν ἀπαλλάξῃ τὸν Θεὸν τοῦ κόπου νὰ χωρίσῃ τοὺς ἀγαθοὺς ἀπὸ τῶν πονηρῶν.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς προτάσεως ταύτης, βρονταὶ χειροκροτημάτων ἐκλόνισαν τὸ παρεκκλησίον, ὅτε δὲ τὰ χειροκροτήματα ἔπαυσαν μετὰ τῆς βραδύτητος καὶ τῆς ταραχῆς ἐκείνης, ἥτις ἐνδεικνύει ὅτι διεκόπησαν, ἢ αὐστηρὰ φωνῇ τοῦ πολλάκις λαλήσαντος μοναχοῦ ἠκούσθη ἐκ νέου, λέγουσα:

— Ἡ πρότασις τοῦ ἀδελφοῦ Λαουριέρου, τὸν ὁποῖον ἡ ἁγία Ἐνωσις εὐχαριστεῖ διὰ τὸν ζῆλόν του, λαμβάνεται ὑπὸ σημείωσιν καὶ θέλει συζητηθῆ ἐνώπιον τοῦ Ἀνωτέρου Συμβουλίου.

Αἱ χειροκροτήσεις ἐδιπλασιάσθησαν. Ὁ Λαουριέρος προσέκλινε πολλάκις, εὐχαρι-

στῶν τὴν συνέλευσιν, κατελθὼν δὲ τὰς βαθμίδας τοῦ ἀμβωνος, ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν του ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ μεγίστου θριμβίου του.

— Ἄ! ἄ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικῶ, τώρα ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ. Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς καθολικῆς πίστεως ἔχουσιν ὀλιγωτέραν πεποιθήσιν εἰς τὸ τέκνον μου Ἐρρίκον ἢ ὅσην εἶχον εἰς τὸν ἀδελφόν του Κάρολον Θ' καὶ ἔχουσιν εἰς τοὺς κυρίους Γκιζη. Οἱ κύριοι Γκιζη θέλουσι νὰ σχηματίσωσιν ἐν τῷ κράτει μικρὸν ἰδιαίτερον συνεταιρισμὸν, τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι κύριοι. Οὕτως ὁ ὑψηλὸς Ἐρρίκος, ὁ ὁποῖος εἶναι στρατηγός, θὰ ἐξουσιάζει τὸν στρατόν, ὁ χονδρὸς Μεγιέν τὴν μέσσην τάξιν καὶ ὁ διάσημος καρδινάλιος τὴν ἐκκλησίαν· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὸ τέκνον μου Ἐρρίκος, μίαν καλὴν πρωΐαν, θὰ ἐννοήσῃ, ὅτι δὲν ἐξουσιάζει τίποτε εἰμὴ τὸ κομβολόγιόν του, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ προσκαλέσωσιν αὐτὸν εὐγενῶς ν' ἀνέλθῃ εἰς μοναστήριον. Πολὺ καλῶς ἐσχεδιασμένον. Ἄ! ναί... πλὴν μένει ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού. Τί διάβολο θὰ τὸν κάμουν αὐτόν;

[Ἐπιταὶ συνέχια].

Δ.μ.λ.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΣΥΦΟΥ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.]

(Συνέχεια· ἴδε προηγουμένον φύλλον).

Ὁ πλοίαρχος ἐπανάλαβε τὸ διακοπὴν γεῦμά του, μὴ δεικνύων οὐδεμίαν διαθέσιν διὰ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ διαλόγου.

Ὁ κ. Χάης ἐπλησίασε τὸν πηδαλιούχον καὶ εἶπεν:

— Ἀπόγειος ἄνεμος, αἱ!

Ὁ πηδαλιούχος οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Ὁ κ. Χάης ἐκάθησε πάλιν παρὰ τῷ πλοίαρχῳ.

— Ἀπόψε, εἶπε τρίβων τὰς χεῖρας, θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ πάρω ἕνα πόντσι μετὰ τοῦ πλοίαρχου εἰς Τουλών;

Ὁ πλοίαρχος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἶναι, κύριε πλοίαρχε, τὸ ἀκρωτήριον Σικιῆ αὐτὸ τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐκεῖ κάτω;

— Ἀχρεῖοι Ἄγγλοι! ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ πλοίαρχος· καὶ πάλιν ἔμπροστά μου. Νά τους.

Καὶ ἔρριψε τὸ γεῦμά του εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ κ. Χάης ὀπισθοχώρησε τρία βήματα.

— Οἱ Ἄγγλοι! εἶπε τρέμων, ὑπάρχουσιν Ἄγγλοι! ἀλλὰ ποῦ εἶνε;

— Τέσσαρα, πέντε, ἕξ, ἑπτὰ δίκροτα, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, πλήσσαν τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

— Καὶ νομίζετε ὅτι θὰ μᾶς συλλάβωσιν; ἠρώτησεν ὠχρὸς ὁ καλλιτέχνης.

— Ὁχι! βεβαίως ὄχι!

— Θεέ μου.

— Πηγαίνω νὰ ἀνάψω τὴν πίπα μου καὶ ἔπειτα θὰ βάλω φωτιὰ εἰς τὴν πυριταποθήκην διὰ νὰ πετάξω τὸ βρίκιον εἰς τὸν ἀέρα.

— Ἀκούσατε, ἀκούσατε, εἶπεν ὁ κ.

Χάης με τὸ ἦθος ἐκεῖνο τῆς πλαστῆς βεβαιότητος ὅπερ προξενεῖ ὁ ὕψιστος τρόμος, ἀκούσατε.

— Τί θέλετε νὰ ἀκούσω; Πιλότε! ποῦ εἶνε ἡ πίπα μου.

— Ἄλλὰ, κύριε πλοίαρχε, σκεφθῆτε ὅτι εἰς τὸ πλοῖόν σας ἔχετε πατέρας οἰκογενειῶν, ἐγὼ, παραδειγματος χάριν, δίδω φωνὴ εἰς μίαν γυναῖκα καὶ εἰς ἑπτὰ παιδῶν... Σκεφθῆτε τὴν κυρίαν... σύζυγόν σας.

— Εἶμαι ἄγαμος...

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον! Σκεφθῆτε...

— Σκεφθῆτε, σκεφθῆτε. Σκέπτομαι, κύριε θεατρίνε, ὅτι δὲν θέλω νὰ πέσω εἰς τὰ χεῖρα αὐτῶν τῶν ἀτίμων τῶν Ἀγγλων. Ἀκούσατε;

— Ἄλλὰ, κύριε πλοίαρχε, μὴ ὀργίζεσθε...

— Αἱ! κύριε θεατρίνε, ἀφήσατέ μας νὰ διοικήσωμεν ἡσύχως καὶ πηγαινέτε ὀπίσω νὰ προσευχηθῆτε εἰς τὸν Θεόν.

Γ'

Διακλυθεῖσης τῆς πρωΐνης ὀμίλης, ἀπεκαλύφθη ἐν ὄλῃ τῇ μεγαλοπρεπειᾷ τοῦ ὀστόλου τοῦ Hudson Lowe, οὗτινος τὰ δίκροτα καὶ αἱ λέμβοι ἀπετέλουν ζώνην τὴν ὁποῖαν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ διασπᾶσθαι καὶ τὸ μᾶλλον εὐπλοῦν ἰστιοφόρον πλοῖον.

— Δι' ἓνα κοταίφι! ἔλεγεν ὁ κ. Χάης στηρίζων τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς πώρας καὶ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους.

Ὁ πλοίαρχος διέτασσε διὰ τρομερῶν χειρονομιῶν. Ἄπαν τὸ πλήρωμα ἦτο εἰς κίνησιν. Λέμβος ἀγγλικῆ ἐπροχώρει πλησίστιος ὡς κροκοδείλος ἐπὶ τὴν λείαν του.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ! ἀνέκραζεν ὁ κ. Χάης, ἔχων τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ὡς ἐπιστρέφωμεν εἰς τὴν Νίκαιαν, κύριε πλοίαρχε.

— Διάβουλε! Ἄν τολμήσης, κύριε θεατρίνε, νὰ εἴπης μίαν λέξιν ἀκόμη θὰ σε τουφεκίσω.

Τὴν στιγμήν ταύτην ἐσήμανεν ὁ κώδων τοῦ πλοίου.

— Τίς ἐσήμανεν ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Οὐδεὶς, ἀπεκρίθη τὸ πλήρωμα.

— Ἄ! ἐνόω...

— Τίς ἐσήμανεν; εἶπεν ὁ Χάης πρὸς τὸν πηδαλιούχον ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Ἦτο σφαῖρα τῶν τριάκοντα ἔξ, ἡ ὁποία πέρασε ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, εἶπεν ὁ πηδαλιούχος γελῶν.

Ὁ κ. Χάης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς γεφύρας.

— Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, καὶ ἄλλη σφαῖρα τῶν 36. Τὴν ἤκουσα συρίζουσαν, ὀλίγον δὲ ἂν ἤμεθα ἀκόμη δεξιώτερα... Τετέλεσται...

— Καὶ δι' ἓνα κοταίφι! ἔλεγεν ὁ Χάης.

— Τί λέγει ὁ κύριος;

— Τίποτε.

— Παιδιά! Παιδιά! εἰς τὰς θέσεις σας, ἀνέκραζεν ὁ πλοίαρχος με φωνὴν βροντώδη.

Ὁ πλοίαρχος οὗτος ἦτο θαλάσσιος λύκος, ὅστις διήλθεν ὀλόκληρον τὸν βίον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ναυμαχιῶν. Ἡ ὀσμὴ τῆς πυ-

ρίτιδος τῷ προξένει σπασμοὺς χαρᾶς, ἡ δὲ καρδία του εἶχεν ἀποσκληρυνθῆ ὡς ὁ κατράνω ἑνὸς πῖλός του.

Ὁ κ. Χάης ἠγέρθη δειλῶς διὰ νὰ παρατηρήσῃ κάτωθι τοῦ πλοίου. Αἱ τρίχες του ὠρθώθησαν. Ἡ λέμβος ἀπέχε μόλις ἑκατὸν βήματα, ἐκ μιᾶς δὲ τῶν πλευρῶν τῆς ἐξῆλθε τολύπη καπνοῦ καὶ λάμψις φλογώδης.

Τὴν φορὰν ταύτην ἤκουσε θραυόμενον τὸ ξύλον τῆς πώρας.

— Ὠραῖα ἐσόκπευσεν, εἶπεν ὁ πηδαλιούχος.

— Αἱ! τί κάμνεις ἐστὶ ἐκεῖ κάτω, κύριε ταξειδιῶτα, ἀνέκραζεν ὁ πλοίαρχος· ποῦ εἶναι τὸ ὄπλον σου; Τί, τὸ ἔχεις λοιπὸν γιὰ τὰ μαῦρα μάτια; Πήγαινε νὰ εὔρῃς τὸ ὄπλον σου.

Ὁ κ. Χάης ἐφοκίασε καὶ κυρτώσας τὸ σῶμα κατῆλθεν εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ πλοίου με πόδας τρέμοντας.

Τὸ ἀτυχεῖς ὄπλον του κεκλιμένον μελαγχολικῶς εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ πλοίου, ἀπέδωσε ζωηροτέρως εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ κ. Χάη ὅλας τὰς ἀναμνήσεις τῆς δυστυχίας του.

— Ἰδοῦ το!

Εἰς τὰς δύο ταύτας λέξεις ὡς ὁ κυνηγὸς προέφερε χαμηλοφώνως περιείχετο ὅλη ἡ ἱστορία του.

Καὶ ἐπειδὴ οἱ πόδες του ἔτρεμον ἐρρίφθη ἐπὶ τινος αἰωρουμένης κλίνης ἀφιερῶσας τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Θεόν.

Οἱ καλλιτέχναι ἔχουσι τὸ νευρικὸν σύστημα λίαν εὐερέθιστον· ἀλλ' ὡς συμβαίνει πάντοτε, μετὰ τὸν ἐρεθισμὸν ἐπέρχεται ἡ ἀντίδρασις, τὰ νεῦρα χαλαροῦνται, ὁ μακρασμὸς εἰσδύει ἐντὸς τῶν ὀστέων, ὁ ἐγκέφαλος αἰμαδιᾶ καὶ ὁ ὕπνος καταλαμβάνει τὰς αἰσθήσεις. Κατὰ τὴν φυσιολογικὴν λοιπὸν ταύτην θεωρίαν ὁ κ. Χάης ἐκοιμήθη ἐν ἀγνοίᾳ του.

Ἡ αἰωρουμένη κλίνη ἐλίκνιζε τὰ ὄνειρά του ἅτινα ὑπῆρξαν φρικώδη καὶ παράδοξα. Εἶδε τοὺς Ἀγγλους φέροντας πῖλους κεκλυμένους με πτερὰ κοσσύφου· οἱ Ἀγγλοι οὗτοι τῷ ἔλεγον goddam goddam καὶ τὸν ἐφυλάκιζον ἐντὸς μιᾶς βαρβίτου. Εἶδε σφαῖρας τῶν 36 χρησιμεύουσας ὡς γλωσσίδας κωδῶνων. Εἶδε λέμβον εἰσερχομένην πλησίστιον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς συναυλίας τῆς Νικαίας καὶ τὸν Φραῶ μετὰ τοῦ Ἰωσήφ κρεμαμένον ἐπὶ τῶν ποινικῶν τῆς Hyères καὶ φωνάζοντα αὐτῷ εἰς αἰγυπτιακὴν γλῶσσαν Εὐγε! Εἶδεν ἐπίσης τὸν θεῖον Σκούλ φέροντα στολὴν πλοίαρχου καὶ τοποθετοῦντα πυροβόλα εἰς τὰς θυρίδας τοῦ πλοίου.

Τὰ ὄνειρα ταῦτα παρέτεινον ἐπ' ἀπειρον τὸν ὕπνον τοῦ κυνηγοῦ, ὅστις τέλος ἀφυπνισθεὶς εὐρέθη ἐντὸς βαθέος σκοτους. Ἔτεινε τὸ οὖς καὶ ἤκουσε παρατεταμένον καὶ ἐλαφρὸν ψιθυρον, ὡσεὶ ἰπταμένων μυιῶν.

Ἰδοῦ δὲ τί ἤκουσε.

— Νομίζω ὅτι αὐτοὶ εἶναι χειρότεροι τῶν ἀγρίων.

Καὶ ἐπανῆλθεν αὐθις ἡ προτέρα βαθεῖα σιγὴ ἐν τῇ ζοφερᾷ ἐκείνῃ σκοτίᾳ.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία! ἐφέλλισεν ὁ κυνηγός, συνελήφθημεν. Καὶ τώρα τί θὰ κάμω;

Μετὰ μακρὰν σκέψιν ἀπεράσισε νὰ μὴ πράξῃ τίποτε καὶ ἐθαύμασε διὰ τὴν γενναίαν ταύτην ἀπόφασίν του.

Ὀλόκληροι ὄραι παρῆλθον καθ' ἃς ἔμενον ἐν τῇ ἐπιταφίῳ ταύτῃ ἀκινήσιᾳ ὅτε ἤκουσε πλησίον του βηματισμοῦς.

— Πιλοῦς εἶνε; εἶπε με φωνὴν ἀσθενῆ.

— Ὠ! ὦ! ἀκούεται φωνὴ τις, κοιμᾶσθε ἀκόμη, κύριε θεατρίνε· σηκωθῆτε λοιπὸν, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν λιμένα.

Ὁ κ. Χάης ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς αἰωρουμένης κλίνης του.

— Ἐφθάσαμεν εἰς τὸν λιμένα; εἶπε.

Καὶ ὀδηγούμενος ὑπὸ τινος ἀσθενοῦς λάμψεως, ἐβάδισε ψηλαφητῶς, προσέκρουσεν ἐπὶ τινος κινήτης κλίμακος, ἀνῆλθε δρομαίως τὰς βαθμίδας καὶ φθὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος εἶδε τοὺς ἀστέρους οἵτινες ἔλαμπον, διέκρινε τὰ φῶτα τῆς πόλεως καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀναπνεύσῃ τὴν βαρεῖαν ὀσμὴν τῆς ἀναδιδομένης ἐκ τῶν ναυπηγείων.

— Ἄ! νά! ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Τουλὼν, εἶπε.

Καὶ ἡ καρδία του ἐπλήσθη ἀρρήτου χαρᾶς.

— Γνωρίζετε ὅτι φθηνὰ τὴν ἐγλυτώσαμεν; εἶπεν ὁ κ. Χάης εἰς τὸ οὖς τοῦ πηδαλιούχου.

— Ἡ Παναγία ἔκαμε τὸ θαῦμά της, εἶπεν οὗτος, διότι ἐσηκώθη τρικυμία καθ' ἣν στιγμήν ἐπρόκειτο νὰ μᾶς συλλάβωσι. Πῶς σας ἐφάνη ἡ διεύθυνσίς μας;

— Ὠ! λαμπρὰ διεύθυνσις.

— Καὶ μετὰ τρικυμία ποῦ ἐπέροναμε δέκα μίλια τὴν ὥρα.

— Εἴχομεν λοιπὸν τρικυμίαν; εἶπεν ὁ κ. Χάης ὀπισθοδρομῶν μετὰ φρίκης.

— Καὶ δὲν τὴν εἶδατε;

— Μάλιστα, μάλιστα, ἦτο τρικυμία... Παναγία σῶσε.

Καὶ ἐπορεύθη εἰς τινὰ γωνίαν διὰ νὰ ἀπαγγεῖλῃ τὸ Χαῖρε Μαρία καὶ νὰ λάβῃ τὸ ὄπλον του.

Εἶτα δέ, ἐλεύθερος πάσης ἀποσκευῆς, ἐρρίφθη ἐν τινὶ λέμβῳ καὶ μετὰ τινὰ λεπτὰ εὐρίσκειτο εἰς τὴν ξηράν.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! ἐφθάσα εἰς τὸ Τουλὼν, εἶπε μετὰ χαρᾶς, δέκα δηλαδὴ ὥρας μακρὰν τῆς Μασσαλίας. Τώρα ἔνα καλὸ ξενοδοχεῖο καὶ ὕπνο.

[Ἔπεται συνέχεια].

Petit - Manole.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Μ. Γ. Μ. Μελιτούπολιν. Ἠρξάτο ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου πρὸς τὸν κ. Α. Κ. εἰς Κριμαίαν. Παρρηγελία σας ἐξετελέσθη ἠερμῶς ὡς εὐχαριστοῦμεν.—κ. Γ. Παλάσιον. Τοῖς ἐν Λιόβχ τῆς Βεσσαρβίας συνδρομηταῖς; κ. Α. Δ. καὶ Ζ. Β. ἐστάλησαν. Φύλλα Β' ἔτους; καὶ ἀπόδειξιν λαμβάνετε ταχυδρομικῶς.—κ. Θ. Π. Κέρκυραν. Σειρὰ «Ἐκλ. Μ.» ἐστάλη. Ἀντίτιμον ἐλήφθη.—κ. Κ. Κ. Ταγγάνιον. Τὰ φύλλα ἐστάλησαν τῷ κ. Μ. Κ. Ἐπιστολὴν μας ἔχετε ταχυδρομικῶς.